Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

23 септември 2015 година*

„Достъп до документи — Регламент (ЕО) № 1049/2001 — Документи, с които разполага ECHA — Документи, изхождащи от трето лице — Срок за отговор на искане за предоставяне на достъп — Отказ за предоставяне на достъп — Изключение, свързано със защитата на търговските интереси на трето лице — Изключение, свързано със защитата на процеса на вземане на решение — По-висш обществен интерес — Информация за околната среда — Емисии в околната среда“

По дело T-245/11,

ClientEarth, установена в Лондон (Обединено кралство),

The International Chemical Secretariat, установена в Гьотеборг (Швеция),

представлявани от P. Kirch, адвокат,

жалбоподатели,

срещу

Европейска агенция по химикалите (ECHA), за която се явяват M. Heikkilä, A. Iber и T. Zbihlej, в качеството на представители, подпомагани от D. Abrahams, barrister,

ответник,

подпомагана от

Европейска комисия, представлявана първоначално от E. Manhaeve, P. Oliver и C. ten Dam, впоследствие от E. Manhaeve, P. Oliver и F. Clotuche-Duvieusart, и накрая от E. Manhaeve, F. Clotuche-Duvieusart и J. Tomkim, в качеството на представители,

и от

European Chemical Industry Council (CEFIC), установен в Брюксел (Белгия), за който се явяват Y. van Gerven и M. Bronckers, адвокати,

встъпили страни,

с предмет искане за отмяна на решение от 4 март 2011 г. на ECHA за отказ да се разреши достъп до информация, предоставена в рамките на процедурата по регистрация на химикали,

* Език на производството: английски.

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. E. Martins Ribeiro (докладчик), председател, S. Gervasoni и L. Madise, съдии,

секретар: L. Grzegorczyk, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 януари 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

A– *Международно право*

1. *Споразумението ТРИПС*

1 Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (ТРИПС) от 15 април 1994 г. (ОВ L 336, стр. 214; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 228; наричано по-нататък „Споразумението ТРИПС“), представляващо приложение 1В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 5), съдържа част II, озаглавена „Стандарти за достъп, обхват и използване на правата върху интелектуалната собственост“. В нея раздел 7, озаглавен „Закрила на неразгласената информа[ц]ия“, предвижда в член 39:

„1. В процеса на осигуряване на ефективна закрила срещу нелоялната конкуренция, както се предвижда в чл. 10a на Парижката конвенция (1967), страните членки закрилят неразгласената информация в съответствие с параграф 2, а данните, предоставени на правителството или на правителствени учреждения — в съответствие с параграф 3.

2. Физическите и юридическите лица имат възможност да предотвратяват законно контролираната от тях информация да бъде разгласявана, придобивана или използвана от други без тяхното съгласие и по начин, противоречащ на честната търговска практика така, че тази информация:

а) да бъде секретна в смисъл, че като цяло или в точната си конфигурация и сбор от компоненти не е общоизвестна или лесно достъпна за лица от средите, които обичайно се занимават с въпросния вид информация;

б) да има търговска стойност, защото е секретна и

в) да е била предмет на обосновани действия при дадените обстоятелства от страна на законно контролиращото информацията лице, за да я запази секретна.

3. Когато с цел да одобрят за пускане на пазара на фармацевтични или селскостопански химически продукти, използващи нови химически съставки, страните членки изискват като условие да бъдат представени неразгласени опити или други данни, чиято разработка е плод на значителни усилия, те закрилят тези данни от нелоялно търговско използване. В допълнение на

това страните членки закрилят тези данни от разкриване, освен когато е необходимо да се защити обществеността или освен ако са предприети стъпки данните да бъдат защитени от недобросъвестно търговско използване“.

2. *Орхуска конвенция*

2 Конвенцията за достъп до информация, публично участие в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда е подписана в Орхус на 25 юни 1998 г. (наричана по-нататък „Орхуската конвенция“).

3 Съгласно член 2, параграф 2 от Орхуската конвенция:

„Информация за околната среда“ означава всяка информация в писмена, визуална, звукова, електронна или друга материална форма относно:

a) състоянието на елементите на околната среда, каквито са въздухът и атмосферата, водите, почвите, земите, ландшафтът и природните местообитания, биологичното разнообразие и неговите компоненти, включително генетично модифицираните организми, и взаимодействието между тези елементи;

b) факторите, като например вещества, енергия, шум и радиация, и дейностите или мерките, включително и административните мерки, екологичните споразумения, политики, законодателство, планове и програми, които оказват или биха могли да окажат въздействие върху елементите на околната среда, посочени в точка (a) по-горе […];

c) състоянието на човешкото здраве и безопасност, условията за живот на хората, културните обекти и построените сгради и съоръжения дотолкова, доколкото те са или могат да бъдат засегнати от състоянието на елементите на околната среда или чрез тези елементи от факторите, дейностите или мерките, посочени в точка (b) по-горе“.

4 Член 3, параграф 1 от Орхуската конвенция гласи:

„Всяка страна предприема необходимите законодателни, подзаконови или други мерки, включително мерки за постигане на съвместимост между разпоредбите, прилагащи текстовете на тази конвенция относно информацията, участието на обществеността и достъпа до правосъдие, както и подходящи мерки за тяхното прилагане, с цел създаването и поддържането на ясна, прозрачна и последователна рамка за прилагане на разпоредбите на тази конвенция“.

5 Член 4, параграфи 1—4 от Орхуската конвенция предвижда:

„1. Всяка страна гарантира, че при спазване на следващите параграфи на този член държавните органи в отговор на искане за предоставяне на информация за околната среда предоставят на обществеността тази информация в рамките на националното законодателство, включително когато се искат и в съответствие с точка (b) по-долу копия от документите, съдържащи или включващи такава информация:

a) без да е необходимо да се заявява заинтересованост;

b) в исканата форма, освен ако:

i) за държавния орган не е по-подходящо да я предостави в друга форма, като в такива случаи се посочват причините, поради които информацията се предоставя в дадената форма, или

ii) информацията е вече публично достояние в друга форма.

2. Информацията за околната среда, спомената в параграф 1, се предоставя възможно най-скоро и не по-късно от един месец след подаване на искането, освен ако обемът и сложността на информацията не оправдават удължаването на този период до два месеца от подаването на молбата. Заявителят се информира за удължаването и за причините, които го налагат.

3. Искането за информация за околната среда може да бъде отказано, ако:

a) държавният орган, към който е отправена молбата, не разполага с исканата информация за околната среда;

b) искането е очевидно необосновано или формулирано по твърде общ начин; или

c) искането се отнася до материали в процес на завършване или се отнася до вътрешни комуникации между държавните органи, когато такова изключение е предвидено в националното законодателство или обичайната практика, като се отчита общественият интерес от разкриването на информацията.

4. Искането за информация за околната среда може да бъде отказано, ако разкриването на информацията би се отразило неблагоприятно върху:

a) поверителността на работата на държавните органи, когато тази поверителност е предвидена в националното законодателство;

b) международни отношения, национална отбрана или обществена сигурност;

c) хода на правораздаването, правото на лицата на справедлив процес или възможността на държавните органи да извършват разследване в наказателно или дисциплинарно производство;

d) поверителността на търговска или промишлена информация, когато тази поверителност е защитена от закона с цел защита на законен икономически интерес; в тези рамки следва да бъде разкривана информация за емисиите, имаща отношение към опазването на околната среда;

e) права на интелектуална собственост;

f) поверителността на лични данни и/или архиви, свързани с физическо лице, когато това лице не е дало съгласието си за разкриването на информацията пред обществеността и когато такава поверителност е предвидена в националното законодателство;

g) интересите на трета страна, която е предоставила исканата информация, без да има правно задължение да го направи и без да може такова задължение да ѝ бъде наложено, и когато не е съгласна с разпространението на материала; или

h) околната среда, за която се отнася информацията, като например местата за размножаване на редки видове.

Гореспоменатите основания за отказ се тълкуват ограничително, като се отчита общественият интерес от разкриване на информацията и като се взема предвид дали исканата информация се отнася до емисии в околната среда“.

Б– *Право на Съюза*

1. *Регламент (ЕО) № 1049/2001*

6 Съгласно член 2 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76) всеки гражданин на Съюза и всяко физическо или юридическо лице, пребиваващо или чието седалище според учредителния акт е в държава членка, има право на достъп до документите на институциите, при условие че са спазени принципите, условията и ограниченията, определени в този регламент.

7 Съгласно член 2, параграф 3 регламентът „се прилага за всички документи, държани от институцията, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз“.

8 Член 4 от Регламент № 1049/2001, озаглавен „Изключения“, предвижда:

„[…]

2. Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването им засяга защитата на:

— търговските интереси на физическо или юридическо лице, включително по отношение на интелектуална собственост,

[…]

освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

3. Достъпът до документ, изготвен от дадена институция за вътрешно ползване или получен от институция и третиращ въпрос, по който тя все още не е взела решение, се отказва в случаите, когато оповестяването на документа би засегнало сериозно процеса на вземане на решение на тази институция, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

4. По отношение на документи на трета страна институцията се консултира с третата страна, за да определи дали е приложимо някое от изключенията, предвидени в параграф 1 или 2, освен ако не става ясно, че документът се оповестява или не.

[…]

6. Ако само част от искания документ е обект на едно или няколко от горепосочените изключения, останалите части на документа се разпространяват.

[…]“.

9 Член 6, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1049/2001 предвижда:

„2. Ако дадена заявка не е достатъчно точна, институцията приканва заявителя да внесе разяснения и му помага за това, като например му предоставя информация за употребата на публичните документални регистри.

3. В случай на заявление за много голям документ или за голям брой документи въпросната институция може да се съгласува неофициално със заявителя за намиране на справедливо решение“.

10 Член 7 от Регламент № 1049/2001, озаглавен „Обработване на първоначални заявления“, предвижда:

„1. Заявлени[ята] за достъп до документ[и] се разглеждат по най-бързия начин. Уведомление за получаване се изпраща на заявителя. В рамките на петнадесет работни дни от регистрацията на заявлението институцията или разрешава достъп до искания документ и го предоставя в същия срок, в съответствие с член 10, или в писмен отговор съобщава на заявителя мотивите за пълния или частичния отказ, като го информира и за правото му да представи потвърждение на заявката в съответствие с параграф 2 от настоящия член.

2. В случай на пълен или частичен отказ заявителят може в срок петнадесет работни дни след получаване на отговора на институцията да внесе потвърждение на заявлението с цел тя да преразгледа своята позиция по въпроса.

3. […]

4. Липсата на отговор на институцията в съответния срок дава право на заявителя да депозира потвърждение на заявлението“.

11 Член 8 от Регламент № 1049/2001, озаглавен „Обработване на потвърдителни заявления“, гласи:

„1. Потвърдителните заявления се разглеждат по най-бързия начин. В рамките на петнадесет работни дни от регистрирането на такова заявление институцията разрешава достъп до искания документ и го предоставя в същия срок, в съответствие с член 10, или в писмен отговор излага мотивите за пълния или частичния отказ на достъп. В случай на пълен или частичен отказ на достъп до документа институцията информира заявителя за начините на обжалване, на които има право, а именно обжалване пред съда и/или подаване на жалба до омбудсмана, съгласно условията, установени в членове 230 и 195 от Договора за създаване на ЕО.

2. По изключение, например при заявления, отнасящи се до твърде голям документ или до голям брой документи, срокът, предвиден в параграф 1, може да бъде удължен с петнадесет работни дни, като заявителят е нотифициран предварително за това и са предоставени подробно причините.

3. Липсата на отговор на институцията в рамките на съответния срок се счита за отрицателен отговор и дава право на заявителя да образува съдебно производство срещу институцията и/или да подаде жалба до омбудсмана съгласно прилаганите разпоредби от Договора за създаване на ЕО“.

12 Член 10 от Регламент № 1049/2001, озаглавен „Достъп в резултат на заявление“, предвижда:

„1. Заявителят има достъп до документи като консултира документите на място или като получи копие, включително, когато е необходимо, електронно копие, в зависимост от предпочитанията на заявителя. Разходите за изпълнението и изпращането на копията може да бъдат за сметка на заявителя. Дължимата сума не може да надхвърля реалния разход за издаване и изпращане на копията. При консултация на място или когато броят на копията не надхвърля 20 страници формат А4, както и при директен достъп в електронен формат или в регистър[,] е задължително достъпът да е безплатен.

2. Ако определен документ вече е бил издаден от съответната институция и е леснодостъпен за заявителя, институцията може да изпълни своето задължение и да разреши достъп до документа, като информира заявителя как да получи искания документ.

3. Документите се доставят в съществуващата версия и формат (включително електронна или в друг формат: брайлово писмо, едър шрифт или запис), като се отчита изцяло предпочитанието на заявителя“.

2. *Директива 2003/4/ЕО*

13 Член 2 от Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година за обществения достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета (ОВ L 41, стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 9, стр. 200) предвижда:

„По смисъла на настоящата директива:

1) „Информация за околната среда“ означава всяка информация в писмена, визуална, слухова, електронна или всякаква друга материална форма относно:

а) състоянието на компонентите на околната среда като въздух и атмосферата, вода, почва, земята, ландшафт и природните обекти, включително и влажните зони, крайбрежни и морски зони, биологичното разнообразие и неговите компоненти, включително и генетично модифицираните организми и взаимодействието между тези елементи;

б) фактори като веществата, енергията, шумът, радиацията или отпадъците, […] емисиите, освобождаванията и другите изпускания в околната среда, които въздействат, или които е възможно да въздействат върху компонентите на околната среда, посочени в буква а);

в) мерките (включително и административните марки) като политики, законодателство, планове, програми, споразумения, свързани с околната среда и други дейности, които оказват въздействие, или които е възможно да окажат въздействие върху елементите и факторите в букви а) и б), както и мерките или дейностите, предназначени да опазват тези компоненти;

[…]

е) състоянието на здравето на човека и безопасността, включително и замърсяването на хранителната верига, където това е уместно, условията за живот на човека, културните забележителности и изградените структури, доколкото същите са или биха могли да бъдат повлияни от състоянието на елементите на околната среда, посочени в буква а) или чрез тези елементи, с някои от нещата, посочени в букви б) и в);

[…]“.

3. *Регламент REACH*

14 Съображение 117 от Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 г. относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО)

№ 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията, изменен (ОВ L 396, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3 и поправка в ОВ L 118, 2010 г., стр. 89; наричан по-нататък „Регламент REACH“), предвижда:

„Гражданите на ЕС следва да имат достъп до информация за химикалите, на чието въздействие могат да бъдат изложени, с цел да им се даде възможност да взимат информирани решения за употребата на съответните химикали. Прозрачност означава осигуряване на свободен и лесен достъп до основните данни от базата данни на Агенцията, включително кратки профили на опасни свойства, изисквания за етикетиране и съответното законодателство на Общността, включително разрешени употреби и мерки за управление на риска. Агенцията и държавите членки следва да позволяват достъп до информацията в съответствие с Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 г. относно обществения достъп до информация за околната среда, Регламент [№ 1049/2001 …] и с [Орхуската] Конвенция[…]“.

15 Съображение 118 от Регламент REACH предвижда:

„Оповестяването на информация съгласно настоящия регламент е предмет на специфичните изисквания на Регламент (ЕО) № 1049/2001. Посоченият регламент поставя задължителни крайни срокове за предоставяне на информация, както и процедурни гаранции, включително право на обжалване. Управителният съвет следва да приеме практически мерки за прилагането на тези изисквания от страна на Агенцията“.

16 Съгласно член 1, параграф 1 целта на Регламент REACH е „да гарантира високо ниво на защита на здравето на човека и околната среда, включително насърчаването на алтернативни методи за оценка на опасности от вещества, както и свободното движение на вещества на вътрешния пазар и в същото време подобряване конкурентоспособността и иновацията“.

17 Член 3 от Регламент REACH, озаглавен „Определения“, предвижда:

„По смисъла на настоящия регламент:

1. Вещество: означава химичен елемент и неговите съединения в естествено състояние или получени чрез всеки производствен процес, включително всяка добавка, необходима за запазване на неговата стабилност и всеки примес, извлечен от използвания процес, с изключение на всеки разтворител, който може да бъде отделен, без да се засяга стабилността на веществото или да се променя неговият състав;

[…]

12. Пускане на пазара: означава доставяне или предоставяне, срещу заплащане или безплатно, на трета страна […];

[…]

15. Междинен продукт: означава вещество, произведено за, употребено във или използвано за химическа преработка, с цел превръщането му в друго вещество (наричано по-долу „синтез“) […]“.

18 Член 6, параграф 1 от Регламент REACH, под заглавие „Общи задължения за регистриране на вещества, в самостоятелен вид или в препарати“, предвижда:

„Освен в случаите, в които настоящият регламент предвижда друго, всеки производител или вносител на вещество в самостоятелен вид или в един или повече препарат(и) в количества от 1 тон или повече на година подава регистрация в Агенцията“.

19 Съгласно член 10, буква а), подточка xi) от Регламент REACH, озаглавен „Информация, която се подава за общите цели на регистрацията“, регистрацията включва техническо досие, съдържащо „искане от страна на производителя или вносителя коя част от информацията в член 119, параграф 2 да не бъде публикувана в Интернет в съответствие с член 77, параграф 2, буква д), включително обяснение защо публикуването може да навреди на неговите търговски интереси или на тези на друга заинтересована страна“.

20 В дял X, озаглавен „Агенция“, член 77, параграф 2 от Регламент REACH, под заглавие „Задачи“, предвижда:

„Секретариатът изпълнява следните функции:

[…]

д) създава и поддържа база(и) данни с информация за всички регистрирани вещества […] Секретариатът прави информацията, определена в член 119, параграфи 1 и 2, в базата данни публично достъпна, безплатно и посредством Интернет, освен когато дадено искане, отправено съгласно член 10, буква а), xi) е счетено за основателно. Агенцията предоставя друга информация, налична в базите данни при поискване, в съответствие с член 118;

[…]“.

21 Член 118 от Регламент REACH, озаглавен „Достъп до информация“, предвижда следното:

„1. Регламент (ЕО) № 1049/2001 се прилага за документи, притежавани от Агенцията.

2. Оповестяването на следната информация по правило се счита за посегателство върху защитата на търговските интереси на засегнатите лица:

[…]

в) точния тонаж на веществото или препарата, произведени или пуснати на пазара;

г) връзки между производител или вносител и неговите дистрибутори или потребители надолу по веригата.

Когато е необходимо спешно действие за защита здравето на човека, безопасността или околната среда, като в аварийни ситуации Агенцията може да оповести информацията, посочена в настоящия параграф.

3. Управителният съвет приема практически мерки за прилагането на Регламент (ЕО) № 1049/2001, включително жалби или коригиращи мерки, необходими за преразглеждане на частичен или пълен отказ на искания за конфиденциалност до 1 юни 2008 г.

4. Решения, взети от Агенцията съгласно член 8 от Регламент (ЕО) № 1049/2001, могат да бъдат повод за оплакване до Омбудсмана или за действие пред Съда на Европейските общности, по условията, съответно установени в членове 195 и 230 от Договора“.

22 Член 119 от Регламент REACH, озаглавен „Електронен публичен достъп“, предвижда:

„1. Следната информация, притежавана от Агенцията за вещества в самостоятелен вид, в препарати или в изделия се прави публично достъпна, безплатно, чрез Интернет, в съответствие с член 77, параграф 2, буква д):

[…]

2. Следната информация за вещества в самостоятелен вид, в препарати или в изделия се прави публично достъпна, безплатно, посредством Интернет, в съответствие с член 77, параграф 2, буква д), освен когато страна, предоставяща информацията, представи обосновка в съответствие с член 10, буква а), xi), приета като валидна от Агенцията, относно това защо такова публикуване е потенциално вредно за търговските интереси на регистранта или на някоя друга засегната страна:

[…]

б) общата тонажна група (например 1—10 тона, 10—100 тона, 100—1000 тона или над 1000 тона), в която определеното вещество е регистрирано;

[…]

г) информация, различна от тази, описана в параграф 1, съдържаща се в информационния лист за безопасност;

[…]“.

23 Приложение II към Регламент REACH се отнася до „изискванията за информационния лист за безопасност“. Точка 1.1 в раздел 1 от приложението, озаглавен „Идентификация на веществото/сместа и на дружеството/предприятието“, предвижда:

„В този раздел се урежда начинът, по който се идентифицира веществото или сместа в информационния лист [за] безопасност, […] името на доставчика на веществото или сместа и данните за връзка с доставчика на веществото или сместа, включително данни за връзка при спешни случаи“.

24 Точка 1.3. в раздел 1 от приложение II, озаглавена „Подробни данни за доставчика на информационния лист за безопасност“, предвижда следното:

„Посочва се доставчикът, независимо дали е производител, вносител, изключителен представител, потребител по веригата или дистрибутор. Посочват се пълният адрес и телефонният номер на доставчика, както и адресът на електронна поща на компетентното лице, което отговаря за информационния лист за безопасност.

Наред с това, ако доставчикът не се намира в държавата членка, в която веществото или сместа се пуска на пазара, и той е определил отговорно лице в тази държава членка, посочват се пълният адрес и телефонният номер на това отговорно лице.

За регистранти, информацията е в съответствие с информацията за идентичността на производителя или вносителя, предоставена при регистрацията.

Когато е посочен изключителен представител, могат да бъдат предоставени също данни на производителя или създателя на формулата извън Общността“.

25 В приложение VI към Регламент REACH, озаглавено „Изисквания за информация, посочена в член 10“, в раздела под заглавие „Информация, посочена в член 10, буква а), i)—v)“ точка 3, озаглавена „Информация за производството и употребата(ите) на веществото(ата)“, гласи:

„3.1. Общо производство, използвани количества при производството на изделието, което подлежи на регистрация, и/или внос в тонове за регистрант за година в[…]:

Календарната година на регистрацията (очаквано количество)

[…]

3.3. Посочване на количеството, използвано от производителя за собствена употреба(и)“.

4. *Регламент (ЕО) № 1367/2006*

26 Съображение 3 от Регламент (ЕО) № 1367/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 6 септември 2006 година относно прилагането на разпоредбите на Орхуската конвенция за достъп до информация, публично участие в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда към институциите и органите на Общността (ОВ L 264, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 17, стр. 126), предвижда:

„[…] Разпоредбите от законодателството на Общността следва да бъдат в съответствие с тази Конвенция“.

27 Съображение 8 от Регламент № 1367/2006 предвижда:

„Дефиницията на „информация за околната среда“ в настоящия регламент обхваща информация във всякаква форма относно състоянието на околната среда. Тази дефиниция, която е приведена в съответствие с дефиницията, приета за Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 г. относно публичен достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета, има същото съдържание като това, формулирано в Орхуската конвенция. Дефиницията на „документ“ в Регламент (ЕО) № 1049/2001 обхваща информация за околната среда, както е дефинирана в настоящия регламент“.

28 Съгласно съображение 12 от Регламент № 1367/2006:

„Орхуската конвенция изисква обществен достъп до информация за околната среда или чрез искане, или чрез активно разпространение от страна на органите, включени в Конвенцията. Регламент (ЕО) № 1049/2001 се прилага за Европейския парламент, Съвета и Комисията, както и за агенции и други подобни органи, учредени с юридически акт на Общността. Той формулира правила за тези институции, които съответстват до голяма степен на правилата, формулирани в Орхуската конвенция. Необходимо е да се разшири прилагането на Регламент (ЕО) № 1049/2001 по отношение на всички други институции и органи на Общността“.

29 Съгласно съображение 13 от Регламент (ЕО) № 1367/2006:

„Когато Орхуската конвенция съдържа разпоредби, които не могат да бъдат намерени, изцяло или отчасти, също и в Регламент (ЕО) № 1049/2001, то е необходимо да се обърне към тези, отнасящи се по-специално до събирането и разпространението на информация за околната среда“.

30 Съгласно съображение 15 от Регламент (ЕО) № 1367/2006:

„Когато Регламент (ЕО) № 1049/2001 предвижда изключения, те се прилагат при някои по-специфични разпоредби от настоящия Регламент относно искания за информация за околната среда. Основанията за отказ що се отнася до достъп до информация за околната среда, следва да се тълкуват ограничително, като се вземе предвид обслужвания обществен интерес чрез разкриване и дали изисканата информация се отнася до емисии в околната среда […]“.

31 Член 1, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 предвижда:

„Целта на настоящия регламент е да спомогне осъществяването на задълженията, произтичащи от […] [Орхуската конвенция], чрез определяне на правила за прилагане на разпоредбите на Конвенцията към институции и органи на Общността, и по-специално чрез:

а) гарантиране на правото на публичен достъп до информация за околната среда, получена или изготвена от институции или органи на Общността, и с която те разполагат[,] и чрез установяване на основните срокове и условия за, и практическото уреждане на, изпълнението на това право;

[…]“.

32 Съгласно член 2 параграф 1 от Регламент № 1367/2006:

„По смисъла на настоящия регламент:

[…]

г) „информация за околната среда“ означава всяка информация в писмена, визуална, звукова, електронна или друга материална форма относно:

i) състоянието на елементите на околната среда, каквито са въздухът и атмосферата, водите, почвите, земите, ландшафтът и природните местообитания, включително влажни зони, крайбрежни и морски райони, биологичното разнообразие и неговите компоненти, включително генетично модифицираните организми, и взаимодействието между тези елементи;

ii) фактори, като например вещества, енергия, шум, радиация и отпадъци, включително радиоактивни отпадъци, емисии, отделяния и други изпускания в околната среда, които оказват или биха могли да окажат въздействие върху елементите на околната среда, посочени в i);

iii) мерки (включително административни мерки), като например, политики, законодателство, планове, програми, екологични споразумения и дейности, които оказват или биха могли да окажат въздействие върху елементите на околната среда, посочени в i) и ii), както и мерки и дейности, предназначени да предпазват тези елементи;

[…]

vi) състоянието на човешкото здраве и безопасност, включително замърсяването на хранителната верига, когато е приложимо, условията на живота на човека, културните обекти и построените сгради и съоръжения, дотолкова, доколкото те са, или могат да бъдат засегнати от състоянието на елементите на околната среда, посочени в i), или чрез тези елементи от всеки от въпросите, посочени в ii) и iii);

[…]“.

33 Член 3, първа алинея от Регламент № 1367/2006, който се съдържа в дял II на този регламент, озаглавен „Достъп до информация за околната среда“, гласи:

„Регламент [№ 1049/2001] се прилага по отношение на всяко искане на заявител за достъп до информация за околната среда, с която разполагат институциите и органите на Общността, без дискриминация въз основа на гражданство, националност или местожителство, а в случай на юридическо лице, без дискриминация въз основа на мястото, където е регистрирано, или действителното място на упражняване на дейност“.

34 Член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 предвижда:

„Що се отнася до член 4, параграф 2, първо и трето тире от Регламент [№ 1049/2001] с изключение на разследвания и по-специално тези, касаещи вероятни нарушения на законодателството на Общността, се счита, че съществува първостепенен обществен интерес при оповестяването на информация, когато исканата информация се отнася до емисии в околната среда. Що се отнася до другите изключения, описани в член 4 от Регламент [№ 1049/2001], основанията за отказ се тълкуват ограничително, като се взема предвид обществения интерес от разкриване и дали исканата информация се отнася до емисии в околната среда“.

Обстоятелства, предхождащи спора и обжалваното решение

35 С писмо от 1 декември 2010 г. The International Chemical Secretariat (наричана по-нататък „ChemSec“) подава първоначално заявление до Европейската агенция по химикалите (ECHA) на основание Регламент № 1049/2001 и Регламент № 1367/2006, както и на член 118 от Регламент REACH, с което иска да ѝ се предостави достъп до три конкретни категории данни относно 356 химически вещества, а именно:

„1. [н]наименованието(а) на производителя(ите)/вносителя(ите) с техните данни;

2. точното количество на произведените или търгувани вещества;

3. общата тонажна група (тоест от 1—10 тона, 10—100 тона, 100—1000 тона или над 1000 тона), в която определеното вещество е регистрирано, в която 356-те вещества са били регистрирани, ако не би било възможно да се предостави достъп до данните по точка 2“.

36 В искането си ChemSec посочва, че не е открила достатъчно данни относно тези 356 вещества. В допълнение тя посочва:

„По силата на член 77, параграф 2, буква д) от Регламент REACH ECHA е длъжна при поискване да предостави в съответствие с член 118 информацията, която не е включена в нейните бази данни. Поради това всички данни, които ECHA не е предоставила, все още не е предоставила или не възнамерява да предостави, трябва при поискване да бъдат направени достъпни съгласно Регламент № 1049/2001 и Регламент № 1367/2006“.

37 С писмо от 22 декември 2010 г. ECHA отговаря на ChemSec следното:

„[…] По отношение на точка 1 от писмото Ви, разкриването на информация относно производителя/вносителя би разкрило съгласно член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH и член 4, параграф 3 [sic, всъщност член 4, параграф 2] от Регламент № 1049/2001 информация относно съществуващите връзки между производителя/вносителя и потребителите надолу по веригата, което би засегнало защитата на определен търговски интерес. Освен това обстоятелството, че даден производител или вносител е направил регистрация, представлява ценна информация за пазара. Тази информация може да увеличи прозрачността на пазара и да позволи на участниците в него да приспособят поведението си спрямо положението на техните конкуренти. Поради това неразкриването на данни относно конкретни оператори съответства на обществения интерес. Никакъв по-висш обществен интерес от разкриването на тези данни не се установява и [не] се посочва никакво друго спешно действие, което да налага тяхното разкриване в съответствие с член 118, параграф 2, последна алинея от Регламент REACH. Следователно данните не следва да се разкриват поради прилагането на изключение от Регламент № 1049/2001.

По отношение на точка 2 от писмото Ви, следва да имате предвид, че съгласно член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH, данните относно точното количество се счита поначало, че засягат защитата на търговските интереси. Както при предходната точка, член 4, параграф 3 [sic, всъщност член 4, параграф 2] от Регламент № 1049/2001 е приложим, доколкото разкриването на тези данни би засегнало действително защитата на търговски интерес, така че няма никакво основание за достигането до друг извод или за отклоняване от законовата презумпция. Освен това не се установява никакъв по-висш обществен интерес, който да налага друг извод. Също така, както при предходната точка, не е наложително никакво спешно действие по смисъла на член 118, параграф 2, последна алинея от Регламент REACH. Следователно данните не следва да бъдат разкривани поради прилагането на изключение от Регламент № 1049/2001.

По отношение на точка 3 от писмото Ви, следва да имате предвид, че ECHA е публикувала на своя сайт в интернет […] списък с веществата, за които е приложим преходен режим. В списъка може да проверите кои вещества са регистрирани и които не са [регистрирани]. За веществата, посочени във Вашия списък, може лесно да се установи, че повечето от тях (все още) не са регистрирани. Поради това към настоящия момент ECHA не разполага с поисканите от Вас данни, така че в тази част искането Ви не може да бъде уважено.

[…]

ECHA прави всичко възможно да изложи в най-кратък срок на сайта си в интернет данните относно тонажната група. Въпреки това техническото осъществяване на публикацията на тези данни все още се подготвя, поради което имайте предвид, че ще мине известно време преди тяхното постепенно добавяне след като бъде приключено обработването на преписките […]“.

38 С писмо от 21 януари 2011 г. ChemSec отправя до ECHA потвърждение на заявлението с цел последната да преразгледа своето „отхвърляне на заявлението от 1 декември 2010 г. за предоставяне на достъп до документи, свързани с околната среда“. Потвърждението на заявлението е подадено от ClientEarth, поради наличието на общ интерес с нея, макар тя да не е участвала в първоначалното заявление. На страница 1 от писмото се съдържа средната бележка под линия:

„Макар да не е участвала в първоначалното заявление, ClientEarth се присъединява към потвърждението на заявлението на ChemSec поради наличието на общ интерес от получаването на достъп до поисканите документи. Ако ECHA поиска от ClientEarth да подаде отделно заявление за достъп до същите документи, учтиво молим това заявление да бъде разгледано —

по отношение на ChemSec — като потвърждение на заявлението по смисъла на член 8 от Регламент № 1049/2001, с което се иска ECHA да преразгледа отхвърлянето на заявлението ѝ от 1 декември 2010 г. в указаната в него форма и начин“.

39 В точки 4—6 от потвърждението на заявлението си ClientEarth и ChemSec (заедно наричани по-нататък „жалбоподателите“) твърдят, че документите, които искат да бъдат разкрити, представляват информация относно околната среда, поради което Орхуската конвенция и Регламент № 1367/2006 са приложими.

40 По-нататък те отбелязват в точки 7—13 от потвърждението на заявлението си, че по отношение на имената на заявителите на веществата нямало изключение от правото на достъп до документи. По-конкретно те посочват, че член 119, параграф 2 от Регламент REACH предвижда разкриването на всички данни от информационния лист за безопасност, освен искане за конфиденциалност по член 10, буква а), подточка xi) от Регламент REACH, поради което ECHA била длъжна да публикува имената на заявителите на сайта си в интернет. Следователно доводът на ECHA, че е налице обществен интерес от неразкриването на данните за конкретните оператори, бил неточен. Също така те твърдят, че тъй като съгласно член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 институциите трябва да откажат достъп до документ, чието разкриване би засегнало защитата на търговските интереси, ECHA била длъжна да прави анализ за всеки отделен случай, който впрочем следва да се отнася само до заявителите, поискали тяхното име да не бъде публикувано на интернет сайта на ECHA. Всъщност щяло да бъде нелогично да се констатира, че е налице обществен интерес от неразкриването, ако в крайна сметка името се е оказало в интернет. В точки 15 и 19 от потвърждението на заявлението жалбоподателите уточняват, че ECHA е длъжна евентуално да се свърже с дружествата, които са подали искане за конфиденциалност на тяхното наименование, за да прецени в съответствие с член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 възможното съществуване на по-висш обществен интерес от разкриването, при което, предвид свързаността с околната среда на поисканите данни, съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 всяко изключение от правото на достъп до тях трябва да се тълкува ограничително.

41 Що се отнася до точка 2 от искането за информация, жалбоподателите посочват в точки 21—24 от потвърждението на заявлението си, че макар член 118, параграф 2 от Регламент REACH да въвежда презумпция за неразкриването на точното количество, ECHA следва въпреки това да установи дали в дадения случай разкриването на данните би объркало и дори засегнало съответните търговски интереси и дали съществува обществен интерес, който е по-висш спрямо разкриването. ECHA обаче не обяснила по какъв начин разкриването би засегнало защитата на търговските интереси, нито доказала липсата на по-висш от разкриването обществен интерес.

42 По отношение на точка 3 от искането за информация, жалбоподателите подчертават в точки 25—28 от потвърждението на заявлението си, че ECHA била длъжна да предостави достъп до поисканите документи в сроковете по член 7 от Регламент № 1049/2001, а именно без протакане, в срок от петнадесет работни дни, при което не било недопустимо да бъдат карани да чакат, докато общите тонажни групи се появят на сайта на ECHA в интернет.

43 Освен това в точки 29—33 от потвърждението на заявлението си жалбоподателите посочват, че съществувал интерес, по-висш от разкриването на поисканата информация. Според тях тази информация се отнасяла всъщност до 311 канцерогенни, мутагенни или токсични за репродуктивните способности вещества (CMR), 17 устойчиви, биоакумулиращи и токсични или много устойчиви и много биоакумулиращи вещества (PBT и vPvB) и 28 вещества, които предизвиквали също толкова големи опасения, поради което информацията за тях трябвало да бъде достъпна за заинтересованите граждани и организации. Също така информацията относно точното количество вещество, което се пуска на пазара, имала отношение към емисиите в околната среда. Поради това в съответствие с член 6 от Регламент № 1367/2006 разкриването на тази информация следвало да се счита, че представлява по-висш обществен интерес.

44 Накрая жалбоподателите искат от ECHA да преразгледа първоначалното заявление и да предостави пълен достъп до исканата информация, освен в случаите, при които си приложими изключенията по член 4 от Регламент № 1049/2001 след конкретна преценка на специфичните вещества.

45 С писмо от 8 февруари 2011 г., озаглавено „Уведомление за продължаването на срока, определен за Вашето потвърждение на заявлението за достъп до документи“ и което е адресирано само до ChemSec, ECHA посочва по-конкретно:

„Съгласно член 8 параграф 2 [от Регламент № 1049/2001] ECHA може в изключителни случаи да продължи срока за отговор от 15 работни дни. Тъй като заявлението Ви се отнася до много голям брой подадени за регистрация по реда на Регламент REACH документи относно изброените от Вас конкретни вещества, което предполага значително натоварване за Агенцията, Вашето заявление изисква допълнително време за обработване. Поради това приемам решение за продължаване на първоначалния срок от 15 работни дни“.

46 С писмо от 4 март 2011 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“), озаглавено „Потвърждение на заявлението за преразглеждане на решение относно достъпа на обществеността до документи“, ECHA потвърждава предходно направените откази. Писмото е адресирано до ChemSec и съдържа отметката „Cc: Vito Buonsante, ClientEarth“.

47 Най-напред ECHA отбелязва, че заявлението се отнася до информация, предоставена от производители, вносители или изключителни представители в процедурата за регистрация по Регламент REACH, при което информацията се съдържа в нейните бази данни. Тя отбелязва също така, че техническите преписки са попълвани от всеки производител, вносител или изключителен представител за всяко химическо вещество, което е довело до натрупване на множество преписки по вещества, а нейното тълкуване на заявлението е, че с него се иска достъп до всички тези технически преписки относно 356-те разглеждани вещества (доколкото тези вещества са били регистрирани в ECHA).

48 По отношение на точка 1 от заявлението ECHA заключава, че трябва да потвърди първоначалното решение за отказ да се предостави достъп до исканите документи. По-конкретно тя посочва в точка 1, буква а) от обжалваното решение, че „разкриването на данни относно производителя/вносителя на регистрирани вещества крие сериозна опасност от разкриване на данни за връзките между производителите или вносителите и ползвателите надолу по веригата, поради което съгласно член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH може да засегне защитата на търговски интереси“. Във връзка с това ECHA препраща „към другите мотиви, обосноваващи тази презумпция, които се съдържат в първоначалното решение […] от 22 декември 2010 г.“.

49 При все това ECHA взема предвид довода на жалбоподателите, че „обществеият интерес от разглеждането при всички случаи на тази информация [като] поверителна може да се окаже, че липсва, и би могло да е подходящо произнасяне по всеки отделен случай, след като се консултират притежателите на всички технически преписки“. Според нея „[н]езависимо от отговора на този въпрос, достъп до поисканата информация не [можеше] въпреки всичко да бъде предоставен, тъй като [ECHA] [вече бе на път да преразгледа] заедно с Комисията и държавите членки процеса на разкриване пред обществеността на информацията относно веществата в съответствие с член 119, параграф 2 от Регламент REACH“.

50 ECHA уточнява, че преразглеждането се отнасяло по-точно до разпространението на данни за идентичността на производителя, вносителя или дистрибутора, тъй като подобна информация се съдържала в базата данни на ECHA. В допълнение ECHA посочва, че ако занапред реши за определени категории вещества да оповестява идентичността на посочените лица, тя ще трябва

да пригоди своите процедури и компютърната си система, и по-конкретно, когато става дума за вече направени регистрации, да въведе възможността заинтересованите лица да подават искане за конфиденциалност по отношение на своята идентичност.

51 Агенцията добавя, че „[ако] сега се предостави достъп до исканата информация на основание Регламент (ЕО) № 1049/2001, не само това ще увеличи изключително много допълнителната ръчната работа в Агенцията […,] но и ще позволи да се заобиколят съответните процедури по Регламент REACH“, и „в частност заявителите има опасност да бъдат лишени от предвидения в регламента обичаен способ за защита срещу отхвърлянето на искане за конфиденциалност“. Оттук ECHA заключава, че няма друго разрешение освен да се приложи член 4, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 и да се откаже предоставянето на достъп, тъй като заявлението се отнасяло до въпрос, по който няма прието решение, разкриването на информацията би нанесло сериозна вреда на процеса на вземане на решения в ECHA, а що се отнася до предстоящото решение за бъдещия подход на Агенцията, нямало по-висш обществен интерес, който да обосновава това разкриване. Освен това ECHA подчертава, че има задължение да следи за еднаквото третиране на всички заявители и да им предоставя равни възможности за запазване на техните законни интереси.

52 ECHA отбелязва също така, че ако достигне до извода, че идентичността на производителя или вносителя не са включени в данните по член 119, параграф 2 от Регламент REACH, следва да отчита аспекти, които са свързани с пропорционалността, предвид броя на техническите преписки по вещества. Тя уточнява, че необходимостта от провеждане анализ и консултиране с трети лица при всяко отделно искане на достъп до тези технически преписки би могло да накърни способността ѝ да се справя със задачите в някои области, поради което тя следва да си запази правото на неформално съгласуване със заявителите, за да намира справедливо уреждане в съответствие с член 6, параграф 3 от Регламент № 1049/2001.

53 По отношение на точка 2 от заявлението, позовавайки се на член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH, ECHA посочва, че в точка 1, буква б) от обжалваното решение тя е „решила да потвърди първоначалното решение, тъй като разкриването на точното количество на веществата, за които се отнася искането, би могло да засегне търговския интерес на поискалите съответната регистрация“, и че „информацията относно точното количество би разкрила частта от пазара на дружествата спрямо техните конкуренти.“ Освен това според нея публикуването на тази информация би могло да има отражение върху правото на конкуренцията.

54 ECHA твърди още, че не е установила никакъв по-висш обществен интерес, който да обосновава разкриването. По този повод тя забелязала наистина, че искането е мотивирано от желанието да се поощри прилагането на нормите относно химически вещества, за които може да се приеме, че предизвикват големи опасения. При все това с Регламент REACH законодателят предоставил способи за установяване и справяне с риска от такива вещества, основният от които е разрешителната процедура, която предвижда широко обсъждане с обществеността.

55 Що се отнася до точка 3 от заявлението, ECHA потвърждава в точка 1, буква в) от обжалваното решение, че „поисканият документ не е нито в [нейните] бази данни, нито в преписките [ѝ]“.

56 Агенцията подчертава, че Регламент № 1049/2001 не задължава да се създават документи с цел предоставянето на отговор на искания за достъп до документи. За да се предостави такъв документ обаче на ChemSec, тя трябвало да събере данни, съдържащи се във всички регистрационни преписки, и да изчисли общите тонажни групи на съответните вещества (ако всъщност са били подадени заявления за регистрация на всички тези вещества). Агенцията уточнява, че това се отнасяло и за достъпа до конкретната кумулативна тонажна група по отношение на всяко вещество, посочено в искането, в случай че последното следва да се тълкува по този начин.

57 Все пак ECHA допълва, че е събрала предоставените данни относно тонажната група от конкретните преписки на изброените в искането вещества. Към писмото си тя е приложила таблица с тези данни, уточнявайки, че „[и]зползваната за установяване на общата тонажна група методология [била …] в процес на изготвяне“ и че „поради това ECHA не [била] в състояние да гарантира точността на тези ръчно събрани данни“.

58 На 3 май 2011 г. изпълнителният директор на ECHA се произнася по становището на управителният съвет на ECHA от 24 март 2011 г., като решава да разшири практиката на разпространяване по интернет на имената на заявителите регистрация. Това разширение на практиката на разпространяване следва становището на правната служба на Европейската комисия от 21 декември 2010 г., съгласно което идентичността на заявилия регистрацията е част от данните, които ECHA трябва да разпространи в изпълнение на член 119, параграф 2, буква г) от Регламент REACH, както те са посочени в информационния лист за безопасност, освен ако не бъде надлежно подадено искане за конфиденциалност по член 10, буква а), подточка xi) от Регламент REACH.

59 В прессъобщение, публикувано на 18 април 2012 г. на нейния сайт в интернет, ECHA посочва, че е приела решение относно методологията, която да се използва за изчисляването на „общите тонажни групи“, и съобщава, че ще публикува тези данни през юни 2012 г. На 25 юли 2012 г. на сайта на ECHA е публикувана поправка на прессъобщението, отстраняваща грешка в метода на изчисляване.

60 През юни 2012 г. ECHA публикува на сайта си утвърдената обща тонажна група, в която е регистрирано всяко вещество, с изключение на количествата, за които е поискана конфиденциалност по член 119, параграф 2, буква б) от Регламент REACH.

61 През юли 2012 г. ECHA публикува версия 2.0 на наръчника за предоставяне на данните, в чиято част 15, озаглавена „Разпространение“, се обяснява по-специално методологията за публикуване на имената и адресите на регистрантите. Част 16 от версия 2.0 на този наръчник, озаглавена „Искания за конфиденциалност: подаване на искания за конфиденциалност и представяне на обосновка за исканията за конфиденциалност съгласно член 119, параграф 2 [от Регламент REACH]“, е публикувана също през юли 2012 г. на интернет сайта на ECHA и отразява по-конкретно „измененията вследствие на допълнителни за исканията за конфиденциалност обстоятелства по член[…] 119, параграф 2, [буква] г) [от Регламент REACH], които се отнасят до „[д]руги съдържащи се в информационния лист за безопасност данни“.

62 В прессъобщение от 28 ноември 2012 г. ECHA съобщава, че след извършени промени в компютърната ѝ система на нейния сайт в интернет вече е в ход посочването на имената на регистрантите. ECHA обаче уточнява, че имената, по отношение на които е уважила искане за конфиденциалност, няма да бъдат оповестявани.

Производство и искания на страните

63 На 6 май 2011 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

64 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 3 август 2011 г., ECHA повдига възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г. Жалбоподателите подават становището си по това възражение на 28 септември 2011 г. С определение от 13 декември 2011 г. Общият съд решава, че ще се произнесе по възражението за недопустимост с решението по съществото на спора и че не следва да се произнася по съдебните разноски.

65 С актове, подадени в секретариата на Общия съд на 9 август 2011 г., Комисията и European Chemical Industry Council (Cefic) искат да встъпят в подкрепа на исканията на ECHA.

66 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 18 август 2011 г., Кралство Дания иска да встъпи в подкрепа на исканията на жалбоподателите.

67 С определения от 8 февруари 2012 г. председателят на осми състав на Общия съд уважава исканията за встъпване на Комисията и на Кралство Дания, а с определение от 18 октомври 2012 г. — искането за встъпване на Cefic.

68 На 22 март и 20 декември 2012 г. съответно Комисията и Cefic подават своите становища при встъпване.

69 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 21 март 2012 г., Кралство Дания иска да оттегли молбата си за встъпване.

70 С определение от 22 май 2012 г. председателят на осми състав на Общия съд уважава искането за оттегляне на Кралство Дания и постановява то да понесе направените от него съдебни разноски.

71 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен във втори състав, на който съответно е разпределено и настоящото дело.

72 В рамките на процесуално-организационните действия Общият съд (втори състав) поставя на страните писмен въпрос, на който те отговарят в определения срок.

73 По доклад на съдията докладчик Общият съд решава да започне устната фаза на производството.

74 В съдебното заседание от 30 януари 2015 г. са изслушани устните състезания на страните и техните отговори на поставените от Общия съд въпроси.

75 Жалбоподателите искат от Общия съд:

— да отхвърли възражението за недопустимост,

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди ECHA да заплати съдебните разноски, включително тези на встъпилите страни.

76 ECHA иска от Общия съд:

— да обяви основната жалба за недопустима,

— при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

77 Комисията иска от Общия съд да отхвърли жалбата като неоснователна в частта, в която се отнася до довода на жалбоподателите, че член 4, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 не е приложим към информацията за околната среда.

78 Cefic иска от Общия съд:

— да отхвърли подадената от жалбоподателите жалба за отмяна,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

79 В отговор на въпрос на Общия съд жалбоподателите уточняват, че видно от формулирането на техните искания в репликата, те не поддържат исканията, целящи да се установи, че ECHA е нарушила Орхуската конвенция, Регламент № 1367/2006 и Регламент № 1049/2001. Освен това жалбоподателите правят отказ от третото основание, доколкото то е изведено от нарушение на член 4, параграф 2 от Орхуската конвенция, което е отразено в протокола от съдебното заседание.

От правна страна

А– *По допустимостта*

1. *По възражението за недопустимост*

80 С възражението си за недопустимост ECHA твърди по същество, че жалбата е недопустима по отношение на ClientEarth, която не е участвала в първоначалното заявление за достъп до документи и не е адресат на обжалваното решение, както не е допустима и по отношение на ChemSec, тъй като жалбата не е подписана от нейно име от адвоката ѝ, поради което и не се представлява от адвокат пред Общия съд.

81 На първо място, следва да се разгледа второто оплакване от повдигнатото от ECHA възражение за недопустимост по отношение на ChemSec.

82 Според ECHA ChemSec не се представлява от адвокат по смисъла на член 19 от Статута на Съда на Европейския съюз, поради което не е страна по искането за отмяна на обжалваното решение, тъй като жалбата не е подписана от нейно име от адвокат. Ако адвокатът бе подписал жалбата само от името на ClientEarth и бе посочил преди подписа „подадено съответно за ClientEarth от Pierre Kirch, адвокат“, а след него — „за сметка на ClientEarth“, тъй щял да ограничи своето представителство само до последната.

83 Освен това ECHA отбелязва, че списъкът с доказателствата в подкрепа на основната жалба е подписан от адвоката „от името на ClientEarth“, без да се позовава на ChemSec.

84 В началото следва да се припомни, че съгласно член 43, параграф 1, първа алинея от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. оригиналът на всеки материал по делото трябва да бъде подписан от представителя или адвоката на страната.

85 Във връзка с това най-напред трябва да се посочи, че жалбата за отмяна е съставена от адвоката от името както на ClientEarth, така и на ChemSec, видно от нейната страница 1.

86 Освен това на страници 2 и 3 от жалбата се съдържат данни относно двамата жалбоподатели и по-конкретно техните адреси и телефонни номера, както и отбелязване, че адвокатът представлява двамата жалбоподатели.

87 По-нататък, ECHA не оспорва, че жалбата съдържа оригиналния саморъчен подпис на адвоката.

88 Накрая, следва да се приеме, че всеки от жалбоподателите е упълномощил надлежно адвоката, подписал жалбата.

89 От изложеното следва, че жалбата е в съответствие както с член 43, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., тъй като съдържа саморъчния подпис на адвоката на страните, така и с член 44, параграф 1 от същия правилник, доколкото уточнява имената и адресите на жалбоподателите и посочва страната, срещу която е насочена жалбата.

90 Този извод не се оборва от обстоятелството, че на последната страница на жалбата отбелязването „подадено съответно за ClientEarth от Pierre Kirch, адвокат“, е последвано от подписа на адвоката, а под него, без да е отбелязано наименованието ChemSec, е посочено „за сметка на ClientEarth“.

91 От една страна няма разпоредба в правото на Съюза, че тези отбелязвания са задължителни и адвокатът е длъжен да уточни съответните жалбоподатели на последната страница на жалбата, след своя подпис.

92 От друга страна, предвид направените в точки 84—88 по-горе изводи, не е уместно да се твърди, че посочването на ClientEarth преди и след подписа на адвоката свежда неговата представителна власт пред Общия съд само до нея като жалбоподател.

93 Тъй като според ECHA от решението на Общия съд от 23 май 2007 г., Парламент/Eistrup (T-223/06 P, Сб., стр. II-1581) следвало, че наличието на саморъчен подпис на адвокат се счита за съществено изискване за форма, което трябва да се прилага стриктно и чието неспазване води до недопустимост на жалбата, достатъчно е само да се посочи, че споменатото решение Парламент/Eistrup се отнася до положение, при което именно оригиналът на жалбата не е имал саморъчен подпис на адвоката, а е отразявал само неговия печат. Поради това възприетото от Общия съд разрешение по това дело не е приложимо в настоящия случай, в който подписът на адвоката е положен върху оригинала на жалбата.

94 Освен това, като се има предвид, че жалбата е подписана от адвоката на страните, следва да се отхвърли като несъстоятелен доводът на ECHA, че наличието на представителна власт в жалбата не компенсира липсата на подпис на адвоката на страните.

95 Следователно с отбелязването на първата страница на жалбата, че тя се подава от името на двамата жалбоподатели, с данните относно жалбоподателите на страници 2 и 3 на жалбата, със саморъчния подпис на адвоката на нейната последна страница и с прилагането на две пълномощни от всеки от жалбоподателите в полза на същия адвокат условията по член 43, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. са били изпълнени.

96 Следователно по отношение на ChemSec възражението за недопустимост трябва да бъде отхвърлено.

97 На второ място, що се отнася до процесуалната легитимация на ClientEarth, следва да се посочи, че жалбоподателите са подали една и съща жалба. Съгласно установената съдебна практика обаче по отношение на подадена една и съща жалба, след като единият от жалбоподателите има процесуална легитимация, не следва да се разглежда процесуалната легитимация на останалите жалбоподатели, освен по съображения за процесуална икономия (вж. в този смисъл решения на Съда от 24 март 1993 г., CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Rec, стр. I-1125, т. 31; от 9 юни 2011 г., Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия, C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, Сб., стр. I-4727, т. 36—38 и на Общия съд от 11 декември 2013 г., Cisco Systems и Messagenet/Комисия, T-79/12, Сб., т. 40).

98 В разглеждания случай, дори да се допусне, че при отделна проверка на допустимостта на жалбата на ClientEarth последната се окаже без процесуалната легитимация, Общият съд въпреки това трябва да разгледа жалбата в нейната цялост. Следователно не са налице съображения за процесуална икономия, които да обосновават отклоняването на Общия съд от посочената съдебна практика (вж. в този смисъл решение Cisco Systems и Messagenet/Комисия, т. 97 по-горе, т. 40).

99 От изложеното дотук следва, че възражението за недопустимост трябва да бъде изцяло отхвърлено.

2. *По недопустимостта, изведена от недопустимия предмет на жалбата*

100 ECHA твърди, че настоящият случай представлява искане за специфична информация, а не заявление за достъп до документи или до информация за околната среда. Искането не било надлежно оформено по смисъла на Регламент № 1049/2001, поради което било недопустимо и не е следвало ECHA да се произнася по него в съответствие с този регламент. Следователно то не подлежало на обжалване за отмяна.

101 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика актове, срещу които може да се подава жалба за отмяна, са само мерките, които пораждат задължителни правни последици и могат да засегнат интересите на трети лица чрез съществено изменение на тяхното правно положение (вж. определение на Общия съд от 12 февруари 2010 г., Комисия/CdT, T-456/07, Сб., стр. II-183, т. 52 и цитираната съдебна практика).

102 Освен това, за да се определи дали мярката, чиято отмяна се иска, подлежи на обжалване, следва да се изхожда от нейната същност, тъй като по принцип формата, в която е взета тази мярка, е без значение в това отношение (вж. определение Комисия/CdT, т. 101 по-горе, т. 53 и цитираната съдебна практика).

103 Писмено изразеното мнение или декларацията за намерение не може да представлява решение, което подлежи на обжалване, тъй като не може или няма за цел да произведе правно действие (вж. определение Комисия/CdT, т. 101 по-горе, т. 55 и цитираната съдебна практика).

104 Освен това, що се отнася до подадените от частноправни субекти жалби за отмяна, Съдът е приел, че не всяко писмо, изпратено в отговор на направено от неговия адресат искане, представлява решение, което предоставя на този адресат право на обжалване (вж. определение Комисия/CdT, т. 101 по-горе, т. 56 и цитираната съдебна практика).

105 Все пак, що се отнася до правото на достъп до документи на институциите, следва да се посочи, че съгласно член 8, параграфи 1 и 3 от Регламент № 1049/2001, който представлява специфично изражение на принципа на съдебна защита, всеки отказ на достъп до поискани от администрацията документи може да бъде оспорен по съдебен ред. Това положение е в сила независимо от мотива, с който се придружава отказът за предоставяне на достъп (решение на Съда от 2 октомври 2014, Strack/Комисия, C-127/13 P, т. 39).

106 Поради това, що се отнася до правото на заинтересованите лица на обжалване, е без значение дали се твърди, че достъпът до искания документ трябва да бъде отказан поради някоя от причините по член 4 от Регламент № 1049/2001, или се твърди, че документът не съществува. В противен случай контролът, който съдът на Съюза упражнява върху основателността на отказа да се даде достъп до документи на институциите, би бил невъзможен, доколкото би било достатъчно за съответната институция да заяви, че даден документ не съществува, за да избегне

всякакъв съдебен контрол. Поради това несъществуването на поискания документ или обстоятелството, че той не е на разположение на съответната институция, не водят до неприлагането на Регламент № 1049/2001 (решение Strack/Комисия, т. 105 по-горе, т. 40 и 41).

107 Следва да се посочи, че отхвърлянето на потвърждение на заявлението поначало може да бъде предмет на жалба за отмяна. Впрочем точка 1 от обжалваното решение е наименована „Решение относно Вашето потвърждение на заявлението“, като в точка 3 от обжалваното решение ECHA уведомява ChemSec в съответствие с член 8, параграф 1 от Регламент № 1049/2001 за възможността да бъде подадена жалба по член 263 ДФЕС.

108 Не може да се приеме доводът на ECHA, че по отношение на недопустима жалба не е приложим Регламент № 1049/2001, вследствие на което тя не подлежи и на разглеждане от Общия съд.

109 Действително съгласно посочената в точка 104 по-горе съдебна практика всеки отговор на искане за предоставяне на обща информация не представлява непременно решение, срещу което може да се подава жалба за отмяна.

110 Жалбоподателите обаче са поискали съвсем определена информация относно списък с конкретни вещества, която според тях е трябвало да бъде на разположение на ECHA. В своя отговор ECHA не се е ограничила до съобщаването само на обща информация, но е приела решение, отхвърлящо искането за информация. Независимо дали ECHA е трябвало да предостави достъп до тази информация, по-конкретно по силата на Регламент № 1049/2001, все пак става дума за насочено към пораждането на правни последици отрицателно решение, което поради това подлежи на обжалване.

111 Следователно ECHA не може да твърди, че нейният отговор на потвърждението на заявлението за информация на жалбоподателите не представлява акт, подлежащ на обжалване за отмяна, поради което твърдението за недопустимост трябва да се отхвърли.

Б– *По потвърждаването на предмета на спора в частта относно искането за информация, която се отнася до имената и данните за регистрантите, разкрити след подаването на жалбата*

112 В точка 1 от искането за информация ChemSec претендира да получи достъп до имената на производителя(ите) или вносителя(ите) и данните за 356-те химически вещества (вж. т. 35 по-горе).

113 Като се има предвид, че след подаването на жалбата ECHA е въвела нова практика за разпространяване в интернет на някои данни по член 119 от Регламент REACH и е публикувала на своя сайт през ноември 2012 г. част от исканата информация, следва да се установи дали жалбоподателите все още имат правен интерес от обжалване на решението с оглед на точка 1 от искането за информация.

114 Важно е да се припомни, че съгласно съдебната практика правният интерес на ищеца или жалбоподателя трябва да съществува с оглед на предмета на иска или жалбата към момента на подаването му/ѝ, тъй като в противен случай същият/същата би бил(а) недопустим(а). Предметът на спора и правният интерес трябва да продължат да съществуват до обявяването на съдебното решение, тъй като иначе няма да има основание за произнасяне по същество, което предполага жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (решения на Съда от 7 юни 2007 г., Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, Сб., стр. I-4333, т. 42 и на Общия съд от 22 март 2011 г., Access Info Europe/Съвет, T-233/09, Сб., стр. II-1073, т. 33).

115 Ако обаче правният интерес за жалбоподателя изчезне в хода на производството, той няма изобщо да има полза от постановяването от Общият съд на решение по същество (решения Wunenburger/Комисия, т. 114 по-горе, т. 43 и Access Info Europe/Съвет, т. 114 по-горе, т. 33).

116 В случая, видно от отговора на ECHA на поставения ѝ от Общия съд писмен въпрос, тя е публикувала наименованията на дружествата във връзка с всичките регистрирани до края на ноември 2012 г. вещества, освен тези, за които дружествата са подали искане за конфиденциалност. ECHA уточнява, че публикацията е съдържала наименованието и адреса на съответното дружество, без каквито и да било лични данни (като телефонни номера или адреси на електронните пощи, които биха могли да се свържат с работещи в дружеството лица). По отношение на тези вещества ECHA посочва, че 95 регистранти са поискали да не бъде разкривана тяхната самоличност, поради което на нейния сайт в интернет не са съобщени наименованията и адресите на дружествата за 55 от веществата, чиито „номера ЕО“ са изброени в приложение Q.2 към споменатия отговор на ECHA. От друга страна изцяло са били публикувани данните за 6 611 дружества, регистрирали вещества (с изключение на личните данни за тях). Следва да се уточни, че данните относно публикуваната информация се съдържат в извлечение от базата данни на ECHA от 23 април 2014 г. В съдебното заседание ECHA обясни, че броят на регистрантите, независимо дали е била публикувана тяхната самоличност, постоянно се е променял в зависимост от новопостъпилите заявления за регистрация. Поради това наличните данни не били актуализирани и отразявали положението само към датата на публикуването 23 април 2014 г.

117 Що се отнася до разглежданите данни, които са вече обществено достъпни, ECHA твърди в отговора си на писмения въпрос на Общия съд, че жалбата е изгубила своя предмет, а Комисията счита, че в това отношение жалбоподателите нямат интерес от продължаването на производството.

118 В точка 1 от своя отговор на писмения въпрос на Общия съд жалбоподателите твърдят, че ECHA не е оповестила всички имена, така че тяхното искане е било уважено само частично, поради което въпросът за отмяната на отказа с оглед на точка 1 от искането за информация остава открит, като по него Общият съд трябва да се произнесе. В съдебното заседание те уточниха, че искат от Общия съд да се произнесе и по точка 1 от искането за информация, доколкото тя се отнася до данните, които междувременно са били изнесени на сайта на ECHA в интернет.

119 Във връзка с това следва да се приеме по отношение на поисканата информация, разкрита на сайта на ECHA в интернет, че спорът е загубил своя предмет, а жалбоподателите — правния си интерес, поради което вече няма основание за произнасяне (вж. в този смисъл решения на Общия съд от 23 ноември 2004 г., Turco/Съвет, T-84/03, Rec, стр. II-4061, т. 28—30, от 9 септември 2011 г., LPN/Комисия, T-29/08, Сб., стр. II-6021, т. 57, определения на Общия съд от 6 септември 2012 г., Nickel Institute/Комисия, T-180/10, т. 20, от 14 януари 2014 г., Miettinen/Съвет, T-303/13, т. 17—19 и от 7 май 2014 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-511/10, т. 20).

120 Следователно в този контекст искането на жалбоподателите може да се счита за удовлетворено по отношение на посочените данни. Затова отмяната на обжалваното решение, с което се отказва достъп до тези данни, не може изобщо да им бъде от полза.

121 От това следва, че вече не е налице основание за произнасяне по искането в частта относно имената и данните, които са били публикувани на сайта на ECHA в интернет. Въпреки това, както бе посочено в точка 116 по-горе, не е възможно да се определи точно доколко тези данни са все още достъпни в интернет. Тъй като ECHA предостави информация за състоянието на публикуването само към 23 април 2014 г., липсата на основание за произнасяне следва да се ограничи само до данните, които са били публикувани към тази дата.

122 По-нататък жалбата следва да се разгледа само в частта, в която е насочена срещу отхвърлянето на точка 1 от искането за информация, която се отнася до непубликуваните към 23 април 2014 г. данни, както и до отхвърлянето на точки 2 и 3 от искането за информация.

B– *По съществото на спора*

123 В подкрепа на своето искане за отмяна жалбоподателите изтъкват пет основания. Първото основание относно решението за продължаване на срока за отговор на потвърждението на заявлението е изведено от нарушение на член 8, параграф 2 от Регламент № 1049/2001. Второто основание е изведено от нарушение на член 4, параграфи 4 и 6 от Регламент № 1049/2001. Третото основание е изведено от нарушение на член 4, параграфи 1, 3 и 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006. Четвъртото основание е изведено от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001. Петото основание е изведено от нарушение на член 4, параграф 2, последна алинея и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001.

124 Що се отнася до начина, по който трябва да се разгледат тези основания, следва да се отбележи, че първото основание се отнася до всички точки от искането за информация, поради което може да бъде разгледано с оглед на всички тях, а останалите четири основания трябва да се разгледат поотделно спрямо всяка от трите точки в искането за информация.

125 По отношение на точка 1 от искането за информация, доколкото се отнася до данните, които не са били все още публикувани към 23 април 2014 г., заедно следва да бъдат анализирани четвъртото и петото основание, които са изведени от нарушение съответно, при четвъртото основание — на член 4, параграф 2, първо тире и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001, а при петото основание — на член 4, параграф 2, последна алинея и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001.

126 Що се отнася до точка 2 от искането за информация, четвъртото и петото основание следва да бъдат анализирани заедно, тъй като са изведени от нарушение съответно, при четвъртото основание — на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, а при петото — на член 4, параграф 2, последна алинея от Регламент № 1049/2001, както и заедно с третото основание, което е изведено от нарушение на член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, предвид застъпването между тези основания. Освен това с оглед на точка 2 от искането за информация следва да се разгледа второто основание, което е изведено от нарушение на член 4, параграфи 4 и 6 от Регламент № 1049/2001.

127 Накрая, що се отнася до точка 3 от искането за информация, необходимо е да се разгледа, от една страна, второто основание, доколкото е изведено от нарушение на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, и от друга страна, третото основание, изведено от нарушение на член 4, параграфи 1, 3 и 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006.

1. *По първото основание, изведено от нарушение на член 8, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 и отнасящо се до точки 1—3 от искането за информация*

128 Жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение трябва да бъде отменено, тъй като решението на ECHA за продължаване на срока за отговор на потвърждението на заявлението не съответства на изискванията по член 8, параграф 2 от Регламент № 1049/2001.

129 Най-напред следва да се посочи, че по силата на член 8, параграф 1 от Регламент № 1049/2001 съответната институция разполага със срок от петнадесет работни дни, за да отговори на потвърждението на заявлението. Съгласно параграф 2 от същия член „[п]о изключение,

например при заявления, отнасящи се до твърде голям документ или до голям брой документи, срокът, предвиден в параграф 1, може да бъде удължен с петнадесет работни дни, като заявителят е нотифициран предварително за това и са предоставени подробно причините“. Съгласно член 8, параграф 3 от същия регламент „[л]ипсата на отговор на институцията в рамките на съответния срок се счита за отрицателен отговор и дава право на заявителя да образува съдебно производство срещу институцията и/или да подаде жалба до омбудсмана съгласно прилаганите разпоредби от Договора за създаване на ЕО“.

130 Съгласно съдебната практика изтичането на предвидения в член 8 от Регламент № 1049/2001 срок не води до лишаване на институцията от правомощието да приеме изрично решение (вж. в този смисъл решения на Общия съд от 19 януари 2010 г., Co-Frutta/Комисия, T-355/04 и T-446/04, Сб., стр. II-1, т. 56 и от 10 декември 2010 г., Ryanair/Комисия, T-494/08—T-500/08 и T-509/08, Сб., стр. II-5723, т. 50).

131 По отношение на достъпа до документи законодателят е определил последиците от неспазването на срока по член 8, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1049/2001, указвайки в член 8, параграф 3, че незачитането от институцията на този срок дава право на съдебно обжалване (решение Co-Frutta/Комисия, т. 130 по-горе, т. 58).

132 Въпреки това неспазването на срока за отговор на потвърждението на заявлението не води до неправомерност на решението по това потвърждение на заявлението, която да бъде основание за неговата отмяна (вж. в този смисъл определение на Общия съд от 27 ноември 2012 г., Steinberg/Комисия, T-17/10, т. 102).

133 В случая следва да се отбележи, че в писмото си от 8 февруари 2011 г. за продължаване на срока ECHA твърди, след като припомня съдържанието на заявлението, че продължаването е оправдано, тъй като заявлението се отнася до много голям брой документи, подадени при регистрациите по реда на Регламент REACH на изброените в заявлението вещества, което предполагало значително натоварване за ECHA.

134 Жалбоподателите изглежда считат, че твърдяната неправомерност на решението за продължаване на срока може да засегне законосъобразността на обжалваното решение.

135 Дори да се предположи обаче, че решението за продължаване на срока е прието в нарушение на член 8, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, тази нередност не може да има отражение върху законосъобразността на обжалваното решение.

136 Видно от цитираната в точка 132 по-горе съдебна практика, само неспазването на срока за отговор на потвърждението на заявлението не може да бъде основание за отмяната на обжалваното решение. Това се отнася и до случая, при който се оспорват законосъобразността или действителността на дадено решение за продължаване на срок. Всъщност, дори решението за продължаване на срока да е недействително, това би означавало най-много, че срокът за отговор на потвърждението на заявлението не е бил продължен и следователно обжалваното решение е било прието при просрочие, което обаче не може да засегне неговата законосъобразност.

137 Освен това отникъде не следва, че ако не бе решила да продължи срока, ECHA щеше да се произнесе по по-различен начин от този, който е отразен в приетото от нея обжалвано решение.

138 Следователно първото основание е несъстоятелно.

139 Също така, на първо място, след като жалбоподателите явно считат, че мотивите на решението за продължаване на срока (вж. точка 133 по-горе) не им позволяват да преценят дали това решение е опорочено, достатъчно е да се посочи, че тези мотиви са обстоятелствени дотолкова, че да им помогнат да разберат причините, поради които ECHA е продължила срока и оттук да получат представа за законосъобразността на решението.

140 Второ, по отношение на основателността на мотивите на решението за продължаване на срока следва да се припомни, че ECHA е била сезирана с искане за достъп до документи, свързани с три категории различни данни относно 356 различни вещества. Следователно искането се отнася до много голям брой документи и всъщност е могло да доведе до изключително натоварване за ECHA, така че в случая условията по член 8, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 за продължаване на срока са били налице.

141 Макар жалбоподателите да признават, че условията за продължаване на срока „теоретично са съществували“, те все пак твърдят, че продължаването било необосновано, тъй като нито ECHA се е консултирала с трети лица, нито е преценила поотделно поисканите документи.

142 По същество жалбоподателите явно се оплакват, че ECHA не е използвала продължението на срока, за да разгледа по подобаващ начин потвърждението на заявлението. Този довод следва да се отхвърли, тъй като твърдените грешки при разглеждането на потвърждението на заявлението не поставят под съмнение правилното прилагане на член 8, параграф 2 от Регламент № 1049/2001. Всъщност тези твърдени грешки биха могли да засегнат законосъобразността дори на обжалваното решение, но не и законосъобразността на решението за продължаване на срока.

143 От изложеното дотук следва, че първото основание трябва да се отхвърли.

2. *По четвъртото и петото основание, изведени съответно, четвъртото — от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001, а петото — от нарушение на член 4, параграф 2, последна алинея и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001, доколкото се отнасят до точка 1 от искането за информация*

144 След като точка 1 от искането за информация се отнася до все още непубликуваните към 23 април 2014 г. в интернет имена и данни на регистранти, четвъртото и петото основание следва да бъдат разгледани заедно, тъй като те заедно се извеждат от твърдението, че ECHA се е позовала неправилно на основанията за отказ, от една страна, по член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, и от друга страна, по член 4, параграф 3 от същия регламент.

145 В началото е необходимо да се напомни, че съгласно член 15, параграф 3 ДФЕС всеки гражданин на Съюза, както и всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или има седалище в държава членка, има право на достъп до документите на институциите на Съюза при спазване на принципите и условията, определени в съответствие с обикновената законодателна процедура. Целта на Регламент № 1049/2001 е, както е посочено в съображение 4 и в член 1 от него, да предостави на обществеността възможно най-широко право на достъп до документите на институциите. По-специално от съображение 11 и от член 4 от този регламент, който предвижда режим на изключения в това отношение, е видно също, че правото на достъп все пак се подчинява на някои ограничения, основани на съображения от обществен или частен интерес (вж. решение на Съда от 14 ноември 2013 г., LPN и Финландия/Комисия, C-514/11 P и C-605/11 P, Сб., т. 40 и цитираната съдебна практика).

146 Следва също да се припомни, че изключенията от предоставянето на достъп до документи трябва да се тълкуват и прилагат ограничително, за да не се попречи на прилагането на общия принцип да се предоставя на обществеността възможно най-широк достъп до документите,

държани от институциите (решения на Съда от 18 декември 2007 г., Швеция/Комисия, C-64/05 P, Сб., стр. I-11389, т. 66 и на Общия съд от 6 юли 2006 г., Franchet и Byk/Комисия, T-391/03 и T-70/04, Rec, стр. II-2023, т. 84).

а) По първата част, изведена от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001

147 Жалбоподателите твърдят, че ECHA не е доказала наличието на достатъчно конкретно засягане на защитения от член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 интерес. По-точно те оспорват твърдението, че разкриването на исканата информация може да се счита за засягане на защитата на търговските интереси на съответните лица съгласно член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH. По-специално жалбоподателите отбелязват, че публикуването на имената на регистрантите на сайта на ECHA в интернет е в противоречие с довода на ECHA по този въпрос.

148 Съгласно член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на търговските интереси на физическо или юридическо лице, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ. Освен това следва да се посочи във връзка с това, че съгласно уточнението на член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH поначало оповестяването на данни относно връзките между производител или вносител и техните дистрибутори или потребители надолу по веригата се счита, че накърнява защитата на търговските интереси на съответното лице.

149 С обжалваното решение ECHA отказва достъп до исканата информация, приемайки по-специално, че разкриването на информация за производителя или вносителя на регистрираните вещества крие много голяма опасност от разкриването на такива данни, поради което съгласно член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH може да засегне защитата на търговски интереси (вж. точка 48 по-горе).

150 В писмените си становища ECHA твърди, че в обжалваното решение е приложила правилно член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 и член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH. Тя твърди също така, че член 119 от Регламент REACH въвежда специфичен и изчерпателен режим на оповестяване и поверителност.

151 Имената и данните обаче са информация, за която е приложим член 119, параграф 2, буква г) от Регламент REACH. Впрочем на основание тази разпоредба от ноември 2012 г. ECHA публикува на сайта си в интернет имената и данните за всички регистрирани вещества, освен за тези, за които е подадено искане за конфиденциалност. Следователно ECHA не е могла да основе отказа за предоставяне на достъп до исканата информация на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 във връзка с член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH.

152 В действителност, от една страна, ако се приеме, че въведеният с член 119 от Регламент REACH режим на разпространение в интернет е изчерпателен, член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 във връзка с член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH не може да се приложи по отношение на информацията по член 119 от същия регламент и поради това не може да обоснове отказ от предоставянето на достъп до информация с имената и данните на регистранти.

153 От друга страна, ако се приеме, че въведеният с член 119 от Регламент REACH режим поначало не изключва напълно достъпа до документите по член 118 от Регламент REACH и Регламент № 1049/2001, въпреки това член 119, параграф 2, буква г) от Регламент REACH предвижда поисканата в случая информация да бъдат разкрити в интернет, освен ако не става дума за

уважено от ECHA искане за конфиденциалност. Следователно при липсата на такова искане ECHA не би могла да мотивира отказа да разкрие поисканата информация със законовата презумпция по член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH, приемайки, че разкриването би засегнало защитата на търговските интереси на съответното лице. Всъщност законовата презумпция по член 118 от Регламент REACH не би могла да оправдае принципното неразкриване на информация, когато специална разпоредба, а именно член 119, параграф 2, буква г) от Регламент REACH, изисква поначало тази информация да бъде разкрита.

154 Това означава, че по отношение на мотива за отказ в случая не са налице условията по член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 във връзка с член 118, параграф 2, буква г) от Регламент REACH, без да е необходимо да се разглежда дали и доколко оповестяването на имената на регистрантите действително може да разкрие съществуващите връзки между производител или вносител и неговите дистрибутори или потребители надолу по веригата.

б) По втората част, изведена от нарушение на член 4, параграф 3 от Регламент № 1049/2001

155 Жалбоподателите твърдят, че ECHA се е позовала неправилно на изключението от правото на достъп до документи по член 4, параграф 3 от Регламент № 1049/2001, за да откаже разкриването на имената на производителите или вносителите.

156 Във връзка с това следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика трябва да се докаже, че достъпът до поисканите документи може да засегне конкретно и действително защитения чрез изключението интерес и че тази опасност от засягане е разумно предвидима, а не просто хипотетична (вж. решение на Общия съд от 18 декември 2008 г., Muñiz/Комисия, T-144/05, непубликувано в Сборника, т. 74 и цитираната съдебна практика).

157 Освен това, за да може да попадне в обхвата на изключението по член 4, параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001, засягането на процеса на вземане на решения трябва да е сериозно. Това е така по-специално, когато оповестяването на посочените документи оказва съществено влияние върху процеса на вземане на решения. Преценката на сериозността обаче зависи от всички обстоятелства в случая и по-специално от отрицателните последици върху процеса на вземане на решения, изтъкнати от институцията по отношение на оповестяването на посочените документи (решение Muñiz/Комисия, т. 156 по-горе, т. 75).

158 В обжалваното решение ECHA приема, че в случая са налице условията по член 4, параграф 3 от Регламент № 1049/2001. По-специално ECHA отбелязва, че понастоящем преразглежда процеса на публично разпространение на данните относно веществата в съответствие с член 119, параграф 2 от Регламент REACH, като преразглеждането се отнасяло именно до разпространението на информация за самоличността на производителя, вносителя или дистрибутора. ECHA уточнява, че ако реши да публикува занапред самоличността на тези лица за определени категории вещества, тя ще трябва да пригоди своите процедури и компютърната си система, като по-конкретно въведе възможност заинтересованите лица да подават искане за конфиденциалност относно своята самоличност във връзка със съществуващи регистрации. Тя допълва, че разрешаването на достъп до исканите данни на основание Регламент № 1049/2001 не само ще създаде изключително много допълнителна работа, но също ще позволи да бъдат заобикаляни съответните процедури по Регламент REACH (вж. точки 49—51 по-горе).

159 От една страна, вярно е, че към момента на приемане на обжалваното решение ECHA е възнамерявала да измени практиката си на разпространение на информацията по отношение на самоличността на регистрантите, за да пригоди тази практика към изискванията на член 119, параграф 2 от Регламент REACH, поради което тази информация е била предмет на процес на вземане на решения в ECHA.

160 От друга страна, що се отнася до това дали разкриването е могло да засегне силно този процес на вземане на решения, следва да се посочи, че имената на регистрантите не представляват информация относно самия този процес, а по-скоро са информация, поставена в зависимост от приетото в рамките на този процес решение. Достъпът до поисканите данни не е могъл да попречи на ECHA да вземе решение за мерките, които следва да приеме, за да изпълни задължението за разкриване на информация по интернет в съответствие с член 119, параграф 2 от Регламент REACH.

161 Освен това, тъй като ECHA твърди в обжалваното решение, че предоставянето на достъп до исканата информация на основание Регламент № 1049/2001 щяло да ѝ създаде изключително много допълнителна ръчна работа, достатъчно е да се посочи, че член 4, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 има за цел единствено да защити процеса на вземане на решения, а не да избегне прекомерното натоварване на съответните институции.

162 Същото се отнася и до довода на ECHA, че достъпът до исканата информация въз основа на Регламент № 1049/2001 позволява да се заобиколят процедурите по Регламент REACH. Всъщност предполагаемият риск от заобикаляне на тези процедури не се отнася до процеса на вземане на решения, а по-скоро до последиците от евентуалното разкриване на поисканата информация. Предвиденото обаче в член 4, параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001 основание за отказ се отнася само до процеса на вземане на решения.

163 От посоченото следва, че ECHA не доказва вероятността разкриването на поисканата информация да засегне сериозно разглеждания процес на вземане на решения. Следователно втората част, изведена от нарушение на член 4, параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001, а оттук и четвъртото и петото основание, доколкото се отнасят до точка 1 от искането за информация, са основателни, така че Общият съд следва да се произнесе.

164 С оглед на посочените съображения трябва да се приеме, че изложените в обжалваното решение мотиви не са достатъчни да обосноват отказ от предоставяне на предявените в точка 1 от искането за информация данни, поради което обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която се отнася до данните, които все още не са били разкрити към 23 април 2014 г., без да е необходимо във връзка с това да бъдат разглеждани второто и третото основание.

3. *По второто, третото, четвъртото и петото основание, изведени съответно, второто — от нарушение на член 4, параграфи 4 и 6 от Регламент № 1049/2001, третото — от нарушение на член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, четвъртото — от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, и петото — от нарушение на член 4, параграф 2, последна алинея от Регламент № 1049/2001, доколкото се отнасят до точка 2 от искането за информация*

а) По третото, четвъртото и петото основание, изведени съответно, третото — от нарушение на член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, четвъртото — от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, и петото — от нарушение на член 4, параграф 2, последна алинея от Регламент № 1049/2001

165 Жалбоподателите твърдят, че ECHA не може да отхвърли точка 2 от искането за информация на основание член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 във връзка с член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH и че ECHA не е спазила принципа на ограничително тълкуване на изключенията от правото на достъп до информация за околната среда съгласно член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006.

166 Във връзка с това следва да се разгледа, от една страна, дали ECHA има основание да счита, че разкриването на точното количество от разглежданите вещества би могло да засегне защитата на търговските интереси на съответните лица, и от друга страна, дали по-висш обществен интерес би могъл да оправдае разкриването на тази информация.

Относно засягането на защитата на търговските интереси

167 Според жалбоподателите ECHA не е спазила член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, тъй като се е основала на презумпцията по член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH, за да откаже достъпа до предявените с точка 2 от искането за информация данни, а презумпцията не е доказателство за засягането на търговския интерес на физическите или юридическите лица, регистрирали всяко от съответните 356 вещества.

168 Първо, следва да се отбележи, че режимът на изключения по член 4 от Регламент № 1049/2001, и по-специално параграф 2 от него, се основава на претегляне на интересите, които в даден случай се противопоставят, а именно, от една страна, интересите, които биха били облагодетелствани от оповестяването на съответните документи, и от друга страна, тези, които това оповестяване би застрашило. Решението, което се взема по заявление за достъп до документи, зависи от отговора на въпроса на кой интерес трябва да се отдаде предимство в конкретния случай (решение LPN и Финландия/Комисия, т. 145 по-горе, т. 42).

169 Второ, следва да се посочи, че съгласно постоянната съдебна практика, ако за обосновката на отказа да се предостави достъп до документ поначало не е достатъчно документът да се отнася до посочена в член 4 от Регламент № 1049/2001 дейност или интерес, а съответната институция трябва още и да обясни как достъпът до документа може да засегне конкретно и действително интереса, който е защитен от предвидено в тази разпоредба изключение, то все пак институцията може в това отношение да се основе на общи презумпции, приложими към някои категории документи, като такива съображения от общ характер биха могли да се приложат спрямо заявления за разкриване на документи от същото естество (решения на Съда от 28 юни 2012 г., Комисия/Agrofert Holding, C-477/10 P, Сб., т. 57, от 28 юни 2012 г., Комисия/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, Сб., т. 116, от 17 октомври 2013 г., Съвет/Access Info Europe, C-280/11 P, Сб., т. 72 и от 27 февруари 2014 г., Комисия/Enbw Energie Baden-Württemberg, C-365/12 P, т. 64 и 65).

170 В подобна хипотеза съответната институция все пак е длъжна да уточни съображенията от общ характер, на които основава презумпцията, че оповестяването на документите ще засегне някой от защитените с изключенията по член 4 от Регламент № 1049/2001 интереси, без при това да е длъжна да направи конкретна преценка на съдържанието на всеки от тези документи (решение Съвет/Access Info Europe, т. 169 по-горе, т. 73).

171 По-точно изискването да се провери дали въпросната обща презумпция се прилага действително, не може да се тълкува в смисъл, че институцията би трябвало да провери индивидуално всички поискани в случая документи. Подобно изискване би лишило тази обща презумпция от нейното полезно действие, а именно да позволи на институцията да даде отговор на общо заявление за достъп също по общ начин (решение LPN и Финландия/Комисия, т. 145 по-горе, т. 68).

172 Следва обаче да се подчертае, че общата презумпция не изключва възможността да се докаже, че даден документ, чието оповестяване е поискано, не е обхванат от тази презумпция или че съществува по-висш обществен интерес, който да обосновава оповестяването му по силата на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 (вж. решение Комисия/Enbw, т. 169 по-горе, т. 100 и цитираната съдебна практика).

173 Трето, съгласно член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH оповестяването на „точния тонаж на веществото или препарата, произведени или пуснати на пазара“, поначало се счита, че засяга защитата на търговските интереси на съответното лице.

174 В случая, във връзка с точка 2 от искането за информация, ECHA посочва в точка 1, буква б) от обжалваното решение, че член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH съдържа обща презумпция, че информацията за точното количество поначало засяга защитата на търговските интереси на съответното лице. Тя преценява, че не е представено доказателство, което да обори тази законова презумпция, и че нейното оповестяване би увредило търговските интереси на регистрантите. Информацията щяла да разкрие частта от пазара, която дружествата имат спрямо своите конкуренти. Освен това според нея публикуването на тази информация можело да има последици за правото на конкуренцията (вж. точка 53 по-горе).

175 Трябва да се посочи, че с точка 2 от искането за информация, която се отнася до точното количество на произведените или пуснати на пазара вещества, жалбоподателите искат от ECHA да им предостави информация, чието разкриване именно съгласно установената в член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH презумпция поначало се счита, че засяга защитата на търговските интереси на съответното лице, поради което тази презумпция е приложима в случая.

176 Тъй като доводите на жалбоподателите се свежда само до твърдението, че предвид член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH ECHA не е доказала, че разкриването на точното количество може да засегне търговските интереси на лицата, които са регистрирали всяко от съответните 356 вещества, тези съображения не са в състояние да оборят установената в посочения член презумпция. Всъщност, когато законовата презумпция по член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH е приложима, съответният орган може да приеме, че разкриването би засегнало защитата на търговските интереси на даденото лице, без да е длъжен да прави конкретна преценка на съдържанието на всеки от документите, чието разкриване е поискано. Предвид тази законова презумпция и при липсата на конкретни доказателства, които могат да я оборят, ECHA не е била длъжна да доказва с какво разкриването на точното количество би засегнала търговските интереси на съответните лица.

177 Направеният извод не се опровергава от обстоятелството, че изискуемото разглеждане на заявлението за достъп до документите трябва поначало да бъде конкретно и индивидуално. Съгласно посочената в точка 169 по-горе съдебна практика този принцип всъщност има изключения, по-специално при наличието на обща презумпция, че разкриването на дадения документ би засегнало някои от защитените с изключенията по член 4 от Регламент № 1049/2001 интереси. Това е така още повече и когато, както е в дадения случай, подобна презумпция е изрично предвидена в законова разпоредба, а именно в член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH.

178 С оглед на тези съображения следва да се заключи, че по силата на член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH във връзка с член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 ECHA е имала право да приеме, че разкриването на точното количество на регистрираните вещества би засегнало търговските интереси на съответните лица. По-нататък остава да се изясни дали въпреки това наличието на по-висш обществен интерес може да бъде основание за това разкриване.

Относно наличието на по-висш обществен интерес, оправдаващ разкриването на информацията

179 Жалбоподателите твърдят, че ECHA не може да откаже достъпа до информация, за да защити интерес, по отношение на който е приложимо някое от изключенията по член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, без да провери, от една страна, че липсва по-висш обществен интерес, обосноваващ разкриването на дадения документ, и от друга страна, без да претегли различните налични интереси, нещо което ECHA не направила в обжалваното решение.

180 По-конкретно жалбоподателите твърдят, че искането за информация се отнася до информация за околната среда и емисиите в околната среда, поради което разкриването на поисканите данни представлява по-висш обществен интерес съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006. Освен това жалбоподателите упрекват ECHA, че е нарушила разпоредбите на член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, които според тях изискват всяко изключение от правото на достъп до информация за околната среда да бъде тълкувано ограничително.

181 В обжалваното решение ECHA твърди, че не установила никакъв по-висш обществен интерес, който да оправдае разкриването на поисканите данни. Според уточнението ѝ тя добре е разбрала, че искането е мотивирано от „желанието да се поощри прилагането на нормите относно химически вещества, за които би могло се приеме, че предизвикват големи опасения“. В допълнение посочва, че „[п]ри все това с Регламент REACH законодателят [е] предоставил способи за установяване и справяне с риска от такива вещества, основният от които е разрешителната процедура, която предвижда широко обсъждане с обществеността“ (вж. точка 54 по-горе).

182 За да се разгледат доводите на жалбоподателите, първо, трябва да се провери, дали ако се предположи, че поисканите данни са информация за околната среда, това ще бъде достатъчно да се приеме наличието на по-висш обществен интерес от тяхното разкриване. Второ, следва да се анализира дали поисканите данни се отнасят до емисии в околната среда, така че съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 тяхното разкриване да се счита, че предполага наличието на по-висш обществен интерес. Накрая, на трето място, следва да се провери дали жалбоподателите имат основание да твърдят, че в дадения случай ECHA не е претеглила различните налични интереси.

– Относно наличието на по-висш обществен интерес при искане на информация за околната среда

183 На първо място трябва да се провери дали съгласно член 6, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1367/2006 разкриването на информация за околната среда предполага винаги наличието на по-висш обществен интерес.

184 Във връзка с това следва да се припомни, че съгласно член 4, параграф 4, последна алинея от Орхуската конвенция основанията за отказ, които позволяват да се отхвърли искане за информация за околната среда, „се тълкуват ограничително, като се отчита обществения интерес от разкриване на информацията и като се взема предвид дали исканата информация се отнася до емисии в околната среда“.

185 Този принцип е потвърден в съображение 15, второ изречение от Регламент № 1367/2006, съгласно което „[о]снованията за отказ що се отнася до достъп до информация за околната среда, следва да се тълкуват ограничително, като се вземе предвид обслужвания[т] обществен интерес чрез разкриване и дали изисканата информация се отнася до емисии в околната среда“.

186 Член 6, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1367/2006 предвижда, че „[щ]о се отнася до другите изключения, описани в член 4 от [Регламент № 1049/2001], основанията за отказ се тълкуват ограничително, като се взема предвид обществения[т] интерес от [оповестяването] и дали исканата информация се отнася до емисии в околната среда“. От текста и структурата на член 6, параграф 1 обаче следва, че сред „другите изключения“ по смисъла на второто изречение на този параграф не попада защитата на търговските интереси, посочено от ECHA като основание за отхвърляне на точка 2 от искането за информация (вж. точки 37 и 53 по-горе).

187 Всъщност първото изречение на член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 въвежда правило относно изключенията по член 4, параграф 2, първо и трето тире от Регламент № 1049/2001. Във второто изречение на същия параграф 1 са упоменати не просто „другите изключения“, а „другите изключения, описани в член 4 от Регламент [№ 1049/2001]“. Следователно тази разпоредба се отнася до изключенията в същия член 4, параграф 1 и параграф 2, второ тире, и параграфи 3 и 5 (решение LPN и Финландия/Комисия, т. 145 по-горе, т. 83). Тъй като защитата на търговските интереси спада към член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, който се има предвид от първото изречение на член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, тази защита не е включена в понятието „други изключения“ във второто изречение на същия член 6, параграф 1.

188 В дадения случай най-напред трябва да се приеме, че при прилагането на изключението по член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, отнасящо се именно до защитата на търговските интереси, жалбоподателите не могат да се позоват ефективно на член 6, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1367/2006. Всъщност, от една страна, второто изречение от този параграф се отнася само до задължението за ограничително тълкуване на изключенията, различни от посочените в член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006, тоест различни от предвидените в член 4, параграф 2, първо и трето тире от Регламент № 1049/2001 (вж. съдебната практика, цитирана в т. 187 по-горе).

189 От друга страна, член 6, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1367/2006 се отнася само до „обществен интерес“ от оповестяването, а не до „по-висш“ обществен интерес по смисъла на член 4, параграф 2 in fine от Регламент № 1049/2001 (решение LPN/Комисия, т. 119 по-горе, т. 136). Следователно от член 6, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1367/2006 не следва, че оповестяването на данни за околната среда предполага винаги наличието на по-висш обществен интерес.

190 На второ място жалбоподателите твърдят, че 356-те вещества, за които е подадено заявление за предоставяне на достъп, са силно увреждащи химически продукти. Според тях е правомерно обществеността да знае, че стотици хиляди тонове вещества, които биха могли да имат отрицателно въздействие върху човешкото здраве и околната среда, се намират на пазара на Съюза и работници и служители боравят с тях във връзка с потребителски продукти. Признаването на правото гражданите да бъдат осведомени по задълбочен начин с количеството на опасните вещества на пазара щяло да позволи да се упражни по-силен натиск за замяната на тези вещества чрез намиране на по-сигурни решения.

191 Следва да се посочи, че възможността гражданите да получат подходяща информация за околната среда и да имат реална възможност за участие в процеса на вземане на решения по въпроси на околната среда играе основна роля в едно демократично общество. Всъщност, както е посочено в преамбюла на Орхуската конвенция, по-добрият достъп до информация и общественото участие във вземането на решения подобряват качеството и изпълнението на тези решения, допринасят за повишаване на обществената информираност по въпроси на околната среда, дават възможност на обществеността да изразява своята загриженост и позволяват на държавните органи надлежно да вземат предвид такава загриженост.

192 Правото на обществеността да получи споменатата информация представлява израз на принципа на прозрачност, който се въвежда с разпоредбите на Регламент № 1049/2001 в тяхната цялост, както е видно от съображение 2 от него, според което прозрачността дава възможност на гражданите да участват в процеса на вземане на решения и е гаранция за по-голяма легитимност, по-голяма ефективност и по-голяма отговорност на администрацията спрямо тях, като допринася за утвърждаване на принципа на демокрация (решение на Общия съд от 12 септември 2007 г., API/Комисия, T-36/04, Сб., стр. II-3201, т. 96).

193 Макар наистина по-висшият обществен интерес, който може да обоснове разкриването на даден документ, не трябва да бъде непременно различен от принципите, на които се основава Регламент № 1049/2001 (решение LPN и Финландия/Комисия, т. 145 по-горе, т. 92), все пак съгласно съдебната практика само общите съображения не са достатъчни да се приеме, че принципът на прозрачност има особено значение, което му дава предимство пред доводите, налагащи да се откаже разкриването на съответните документи, като заявителят има задължението да посочи конкретно обстоятелствата, свидетелстващи за наличието на по-висш обществен интерес, обосноваващ разкриването на съответните документи (вж. в този смисъл решение LPN и Финландия/Комисия, т. 145 по-горе, т. 93 и 94, и цитираната съдебна практика).

194 В дадения случай доводите на жалбоподателите, изложени накратко в точка 190 по-горе, се свеждат по същество само до обстоятелството, че поисканите данни представляват данни за околната среда относно опасни вещества, което оправдавало повишаването на прозрачността и достъпа на обществеността до тези данни, за да се позволи по-успешното участие на гражданите в процеса на вземане на решения, с което да се допринесе за намаляването на рисковете за здравето и за околната среда. По този начин жалбоподателите се позовават общо само на принципи, на които се основава Регламент № 1367/2006 във връзка с Регламент № 1049/2001, без да излагат никакъв довод, доказващ по отношение на точното количество на веществата, че позоваването на тези принципи има особено значение с оглед на конкретните обстоятелства по делото. Както обаче следва от съдебната практика, цитирана в точка 193 по-горе, общите съображения не биха могли да докажат, че принципът на прозрачност в определен случай има особено значение, което му дава предимство пред доводите, налагащи да се откаже разкриването на поисканите документи.

195 Освен това жалбоподателите не конкретизират и причините, поради които е необходимо да се публикува точното количество на разглежданите вещества и защо публикуването на общата тонажна група, в която е регистрирано дадено вещество, както е предвидено в член 119, параграф 2, буква б) от Регламент REACH, не е достатъчно, за да задоволи обществения интерес от разкриването.

196 От изложените по-горе съображения следва, че по-висш обществен интерес от разкриването на поисканите данни в рамките на точка 2 от искането за информация не е налице само поради обстоятелството, дори то да бъде доказано, че тези данни са данни за околната среда.

– Относно понятието за информация, която се отнася до емисии в околната среда по смисъла на член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006

197 Според жалбоподателите информацията за точното количество от веществото, което е пуснато на пазара, е информация, отнасяща се до емисии в околната среда. Поради това в съответствие с член 6 от Регламент № 1367/2006 разкриването на тази информация трябвало да се счита, че е от по-висш обществен интерес.

198 Също така жалбоподателите се позовават на член 4, параграф 4, буква г) от Орхуската конвенция, съгласно който, от една страна, е възможно да се отхвърли искане за информация за околната среда, в случай че разкриването на тази информация би имало неблагоприятни последици за „[п]оверителността на търговска или промишлена информация, когато тази

поверителност е защитена от закона с цел защита на законен икономически интерес“, и от друга страна, когато „[в] тези рамки следва да бъде разкривана информация за емисиите, имаща отношение към опазването на околната среда“.

199 На първо място, по въпроса за разкриването на информация, която се отнася до емисии в околната среда, следва да се припомни, че член 6 от Регламент № 1367/2006 внася в Регламент № 1049/2001 специфични правила относно заявленията за достъп до информация за околната среда (решение LPN и Финландия/Комисия, т. 145 по-горе, т. 79).

200 В частност член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006 предвижда законова презумпция, съгласно която разкриването е от по-висш обществен интерес, когато поисканата информация се отнася до емисии в околната среда, освен когато информацията се отнася до разследване, по-специално свързано с възможни нарушения на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение LPN/Комисия, т. 119 по-горе, т. 108).

201 По-нататък, член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006 изисква от съответната институция, сезирана с искане за достъп до документ, да го оповести, когато поисканата информация се отнася до емисии в околната среда, дори това оповестяване да крие опасност от засягане на защитата на търговски интереси на дадено физическо или юридическо лице по смисъла на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001.

202 В това отношение следва да се припомни, че когато дадена институция иска да противопостави изключение на заявление за достъп до документи тя трябва да тълкува и прилага това изключение ограничително (вж. решение на Съда от 21 юли 2011 г., Швеция/MyTravel и Комисия, C-506/08 P, Сб., стр. I-6237, т. 75 и цитираната съдебна практика), така че да не се осуети прилагането на общия принцип за предоставяне на обществеността на възможно най-широк достъп до документите, с които тя разполага (решение на Общия съд от 24 май 2011 г., NLG/Комисия, T-109/05 и T-444/05, Сб., стр. II-2479, т. 123).

203 Впрочем, изхождайки от съображението, че когато исканата информация се отнася до емисии в околната среда, оповестяването представлява обществен интерес, по-висш от интереса, защитен въз основа на дадено изключение, член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006 дава възможност за конкретно прилагане на посочения общ принцип.

204 На второ място, що се отнася до определението за емисии в околната среда, следва да се посочи, че за понятието „емисии в околната среда“ няма определение нито в Орхуската конвенция, нито в Регламент № 1367/2006.

205 Въпреки това, макар в Регламент № 1367/2006 да няма изрично определение на понятието за емисии в околната среда, в определението на понятието за информация за околната среда член 2, параграф 1, буква г), подточка ii) от него споменава за „емисии, отделяния и други изпускания в околната среда, които оказват или биха могли да окажат въздействие върху елементите на околната среда, посочени в i)“. Тази „подточка i)“ се отнася до „състоянието на елементите на околната среда“, а не до „състоянието на човешкото здраве и безопасност“, което пък е предмет на „подточка vi)“ от същата разпоредба.

206 Макар член 2, параграф 1, буква г) от Регламент № 1367/2006 да се отнася поначало до определението на понятието за информация за околната среда, все пак, предвид текста на „подточка ii)“ от тази разпоредба, може да се приеме, че емисии могат да бъдат само изпусканията в околната среда, които оказват или биха могли да окажат въздействие върху елементите на околната среда.

207 Освен това следва да се отбележи, че в редакцията си от 2000 г. ръководството за прилагане на Орхуската конвенция препраща към понятието за емисия в Директива 96/61/ЕО на Съвета от 24 септември 1996 година за комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването (ОВ L 257, стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 3, стр. 183), в член 2, точка 5 от която емисията се определя като прякото или непрякото изпускане на вещества, вибрации, топлинни лъчения или шумове във въздуха, водите или земята от съответните, в това число организирани и неорганизирани, източници в рамките на дадена инсталация, която съгласно точка 3 от същия член представлява неподвижно съоръжение, в което се извършват една или повече от посочените в приложение I към Директивата дейности.

208 Без да е необходимо произнасяне по въпроса дали съдържащото се в ръководството за прилагане определение за емисия в околната среда, което предполага наличието на изпускане от инсталация, може да послужи при тълкуването на Регламент № 1367/2006, в случая следва да се приеме, че при всички положения само производството или пускането на пазара на дадено вещество не би могло да се счита за изпускане на това вещество в околната среда, така че данните относно произведеното количество или пускането на пазара също не биха могли да представляват информация, отнасяща се до емисия в околната среда.

209 Първо, следва да се посочи, че този извод не се оспорва от доводите на жалбоподателите, че пуснато на пазара вещество взаимодейства по необходимост с околната среда и с хората, поради което пускането на пазара вече представлява емисия в околната среда.

210 Най-напред, следва да се припомни, както това следва от изложените в точки 205 и 206 по-горе съображения, че взаимодействието със здравето или безопасността на хората не е достатъчно, за да се констатира наличието на емисия в околната среда, тъй като подобна емисия предполага да има изпускане в околната среда, което оказва или би могло да окаже въздействие върху елементите на околната среда.

211 Тъй като според жалбоподателите веднъж пуснатото на пазара вещество представа да бъде контролирано от субекта, който търгува с него, и може да бъде изпуснато в околната среда, като окаже въздействие върху елементите на околната среда, следва да се посочи, че това изпускане съгласно понятието за емисия трябва да бъде действително, а не само възможно. Абстрактната опасност за възможна емисия възниква от самото производство на веществото. Не е изключено, разбира се, тази опасност да се повиши с пускането на веществото на пазара. Въпреки това обаче нито производството, нито търгуването на дадено вещество предполагат вече неговата емисия в околната среда. Само опасността обаче от изпускане на дадено вещество в околната среда не е основание произведеното или търгувано количество да бъде квалифицирано като информация за емисии в околната среда.

212 По-нататък, следва да се отбележи, че има вещества, а именно междинните продукти по смисъла на член 3, параграф 15 от Регламент REACH (вж. точка 17 по-горе), които не се изпускат в околната среда, ако бъдат употребявани по предвидения за тях начин.

213 Макар всички вещества, освен междинните продукти, да биха могли в даден момент от техния цикъл на съществуване да бъдат изпуснати в околната среда, това все пак не означава, че за тези вещества произведеното или търгувано количество може да се счита за информация, отнасяща се до изпускането в околната среда, което оказва или би могло да окаже въздействие върху елементите на околната среда (вж. точка 206 по-горе).

214 От изложените по-горе съображения следва, че предявените в точка 2 от искането за информация данни не може да се счита, че се отнасят до емисии в околната среда. Поради това в дадения случай от приложението на член 6, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1367/2006 не произтича наличието на по-висш обществен интерес.

– Относно претеглянето на различните налични интереси

215 Според жалбоподателите ECHA не е спазила задължението за претегляне на обслужвания с разкриването на информация за околната среда обществен интерес и търговските интереси на съответните дружества, обслужвани от отказа за разкриване, чрез позоваване на законовата презумпция по член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH, съгласно която оповестяването на точното количество засяга защитата на търговските интереси.

216 Този довод не може да се приеме.

217 Всъщност, както бе изложено в точка 178 по-горе, ECHA е имала право да предположи въз основа на тази законова презумпция, че разкриването на поисканата информация е могло да засегне защитата на търговските интереси на съответните дружества, без да пристъпва към конкретно разглеждане на всяка отделна информация. Впоследствие тя е разгледала в съответствие с член 4, параграф 2, in fine от Регламент № 1049/2001 дали в дадения случай по-висш обществен интерес оправдава това разкриване. Накрая тя основателно е приела въз основа на достатъчно обстоятелствени и разбираеми мотиви, че такъв по-висш обществен интерес не е налице.

218 При тези обстоятелства следва да бъде отхвърлено оплакването на жалбоподателите, което е изведено от невземането под внимание от страна на ECHA на обществения интерес или на по-висшия обществен интерес от разкриването на разглежданите данни за околната среда, както и от неправилното претегляне на различните интереси по смисъла на член 4, параграф 2, in fine от Регламент № 1049/2001.

219 Жалбоподателите също така не доказват, че ECHA не е спазила принципа на ограничително тълкуване на изключенията от правото на достъп до информация за околната среда. В действителност отхвърлянето на искане за информация, което се основава на законовата презумпция по член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH и на липсата на по-висш обществен интерес, обосноваващ разкриването на поисканата информация, не означава, че изключението от правото на достъп не е било приложено стриктно.

220 Следователно четвъртото и петото основание, както и третото основание, доколкото то е изведено от нарушение на член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, трябва да се отхвърлят като неоснователни във връзка с точка 2 от искането за информация.

б) По второто основание, изведено от нарушение на член 4, параграфи 4 и 6 от Регламент № 1049/2001

По първата част, изведена от нарушение на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001

221 Жалбоподателите твърдят, че в нарушение на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 ECHA не е изпълнила задължението си за консултиране на трети лица.

222 Следва да се напомни, че съгласно член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 по отношение на документи на трето лице институцията се консултира с третото лице, за да определи дали е приложимо някое от изключенията, предвидени в член 4, параграф 1 или параграф 2 от същия регламент, освен ако не става ясно, че документът трябва или не трябва да бъде оповестен. От това следва, че институциите не са длъжни да се консултират със съответните трети лица, ако е ясно, че документът трябва или не трябва да бъде оповестен. Във всички останали случаи институциите трябва да се консултират със съответните трети лица. При това положение в случай на документи, изхождащи от трети лица, консултацията със съответните трети лица

представлява по правило предварително условие, за да се определи дали се прилагат изключенията от достъпа по член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1049/2001 (решения на Общия съд от 30 ноември 2004 г., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Комисия, T-168/02, Rec, стр. II-4135, т. 55, от 30 януари 2008 г., Terezakis/Комисия, T-380/04, непубликувано в Сборника, т. 54 и от 3 октомври 2012 г., Jurašinović/Съвет, T-63/10, Сб., т. 83).

223 Следва да се напомни също така, че консултирането с трето лице, различно от държава членка, предвидено в член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, не обвързва институцията, а трябва да ѝ позволи да направи преценка дали някое от изключенията в параграф 1 или параграф 2 от този член, намира приложение (решение Jurašinović/Съвет, т. 222 по-горе, т. 87).

224 Що се отнася до точка 2 от искането за информация, с отказа да разкрие точните количества, тъй като това би засегнало защитата на търговските интереси на съответните лица, ECHA е приложила изключение, предвидено в член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001. Макар действително ECHA да не е консултирала съответните дружества, преди да се произнесе по заявлението, от цитираната в точка 222 по-горе съдебна практика следва, че неконсултирането на третите лица съответства на Регламент № 1049/2001, когато някое от предвидените в този регламент изключения е ясно приложимо по отношение на документите по случая.

225 В случая в точка 178 по-горе вече бе установено, че ECHA е приела основателно, въз основа по-конкретно на законовата презумпция в член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH, че разкриването на точното количество на разглежданите вещества би засегнало защитата на търговските интереси на съответните дружества и че при липсата на по-висш обществен интерес, обосноваващ това разкриване, достъпът до поисканата информация следва да бъде отказан. Поради това следва да се приеме, че изключението по член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 очевидно е приложимо към разглежданата информация, така че консултирането на третите лица не е било необходимо.

226 Жалбоподателите не биха могли да оспорят този извод с позоваване на решение на Съда от 16 декември 2010 г., Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, Сб., стр. I-13119). По-специално в това решение Съдът прави тълкуване на член 4 от Директива 2003/4, отнасящ се до изключенията от правото на достъп. Действително съгласно точка 3 от диспозитива на това съдебно решение член 4 от Директива 2003/4 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него претегляне на обществения интерес от разкриването на информация за околната среда спрямо частния интерес от отказа за разкриване трябва да се извършва във всеки конкретен случай, отнесен до компетентните органи, дори ако националният законодател определя с обща разпоредба критерии, които да улесняват тази сравнителна преценка на интересите. Съдът обаче не е приел, че институциите на Съюза не биха могли да вземат под внимание законова презумпция като тази, която законодателят на Съюза е предвидил в член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH, и че са длъжни да пристъпят към консултиране на третите лица въпреки текста на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 дори когато е ясно дали даден документ трябва да бъде разкрит.

227 От изложеното дотук следва, че първата част от второто основание трябва да бъде отхвърлена.

По втората част, изведена от нарушение на член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 и от принципа на пропорционалност

228 На първо място, жалбоподателите твърдят, че в нарушение на член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 ECHA не е изпълнила задължението си да разгледа възможността за предоставяне на частичен достъп до информацията относно точното количество, пуснато на пазара от всеки от заявителите.

229 Съгласно член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001, ако само част от искания документ е обект на едно или няколко от изключенията от правото на достъп, останалите части на документа се разпространяват. Освен това принципът на пропорционалност изисква дерогациите да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел (решения на Съда от 6 декември 2001 г., Съвет/Hautala, C-353/99 P, Rec, стр. I-9565, т. 28 и на Общия съд от 19 март 2013 г., In 't Veld/Комисия, T-301/10, Сб., т. 200).

230 Общият съд вече е приел, че член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 предполага конкретно и индивидуално да бъде проверено съдържанието на всеки документ. Всъщност единствено чрез подобна проверка институцията може да прецени възможността за предоставяне на заявителя на частичен достъп. Преценка на документи, извършена по-скоро по категории, отколкото с оглед на конкретна информация, съдържаща се в съответните документи, по принцип е недостатъчна, тъй като изискваната от страна на дадена институция проверка трябва да ѝ предостави възможност да прецени конкретно дали изключение, на което е направено позоваване, действително се прилага спрямо цялата информация, съдържаща се в посочените документи (вж. в този смисъл решение Franchet и Byk/Комисия, т. 146 по-горе, т. 117 и цитираната съдебна практика).

231 Както следва от цитираната в точка 169 по-горе съдебно практика, принципът, съгласно който изискуемата проверка с оглед разглеждането на заявление за достъп до документи трябва да бъде конкретна и индивидуална, все пак търпи изключения по-специално при наличието на общата презумпция, че разкриването на съответния документ би засегнал някои от защитените с изключенията по член 4 от Регламент № 1049/2001 интереси. Освен това в точка 177 по-горе вече бе посочено, че това е валидно още повече когато подобна презумпция е изрично предвидена в законова разпоредба — в случая това е член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH.

232 Тъй като според жалбоподателите ECHA не е разгледала след преценка за всеки отделен случай възможността за разкриване на данните относно количеството на специфични вещества, следва да се посочи, че законовата презумпция по член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH, съгласно която разкриването на точното количество засяга търговските интереси на съответните лица, се отнася до всички разглеждани вещества, при което жалбоподателите не са представили нито по отношение на конкретни вещества, нито по отношение на тяхната съвкупност доказателства, които биха могли да оборят тази законова презумпция. Жалбоподателите не доказват също така наличието на по-висш обществен интерес, който да обоснове разкриването на поисканата информация поне за част от веществата. Поради това, без да бъде длъжна да предприема проверка за всеки отделен случай, ECHA е могла да приеме, че по отношение на информацията относно точното количество на съвкупността от разглежданите вещества е приложимо изключението по член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001.

233 На второ място, жалбоподателите твърдят в своята реплика, че ECHA е нарушила принципа на пропорционалност, тъй като не е взела под внимание възможността в съответствие с член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 да се разкрие информация за количеството на специфични вещества.

234 Според ECHA по този начин жалбоподателите повдигат ново основание, което е недопустимо или най-малкото неоснователно.

235 Най-напред, що се отнася до твърдението на ECHA за недопустимостта, следва да се напомни, че съгласно член 44, параграф 1, буква в) и член 48, параграф 2 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. исковата молба или жалбата съдържа предмета на спора и кратко изложение на изложените правни основания, като в хода на производството не може да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства,

установени в хода на производството. Същевременно правно основание, което представлява разгръщане на правно основание, изтъкнато преди това изрично или имплицитно в исковата молба или жалбата, и което се намира в тясна връзка с последното, следва да бъде обявено за допустимо. Подобно решение следва да бъде приложено и по отношение на оплакване, което е било изтъкнато в подкрепа на дадено основание (решение In 't Veld/Комисия, т. 229 по-горе, т. 97).

236 Съгласно цитираната в точка 229 по-горе съдебна практика съответният орган трябва за спазва принципа на пропорционалност при прилагането на дерогациите от принципа на предоставяне на достъп до документи. В частност член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 цели да спомогне за спазването на този принцип чрез допускането на частично разкриване, когато поне за част от поискания документ е приложимо изключение от правото на достъп, така че да не бъдат надхвърлени границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел. В този контекст позоваването от жалбоподателите на принципа на пропорционалност не представлява ново основание, а е оплакване, което уточнява основанието, изведено от нарушение на член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001. По същество жалбоподателите твърдят, че нарушавайки тази разпоредба, ECHA е нарушила и принципа на пропорционалност.

237 Следователно оплакването, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност, е допустимо.

238 По-нататък, по съществото на въпроса следва все пак да се констатира, че това оплакване не е основателно, тъй като ECHA не е пренебрегнала изискванията на принципа на пропорционалност, отказвайки да предостави достъп до част от поисканата информация след проверка на всеки отделен случай.

239 В точка 232 по-горе вече бе посочено, че с оглед на законовата презумпция в член 118, параграф 2, буква в) от Регламент REACH подобна проверка на всеки отделен случай не е необходима. Тази разпоредба не надхвърля границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел, която е защитата на търговските интереси.

240 Във връзка с това е важно да се посочи, че тази законова презумпция не представлява непременно пречка пред достъпа до поисканата информация, тъй като съществува възможност да се твърдят обстоятелства, които могат да оборят тази презумпция или да докажат съществуването на по-висш обществен интерес, обосноваващ пълното или частичното разкриване на поисканите данни (вж. по аналогия съдебната практика, цитирана в точка 172 по-горе). Освен това при всички случаи ECHA е длъжна да публикува в съответствие с член 119, параграф 2, буква б) от Регламент REACH общата тонажна група, в която е регистрирано даденото вещество. Така Регламент REACH позволява в определена степен достъпа до данни относно количеството на дадено вещество дори когато точното количество на веществото не се разкрива.

241 От изложените по-горе съображения следва, че втората част от второто основание трябва да се отхвърли, а с това изцяло и самото основание по отношение на точка 2 от искането за информация.

242 Следователно жалбата не е основателна в частта, която се отнася до отхвърлянето на точка 2 от искането за информация.

4. *По второто и третото основание, изведени съответно, второто — от нарушение на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, а третото — от нарушение на член 4, параграфи 1, 3 и 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, доколкото се отнасят до точка 3 от искането за информация*

а) По второто основание, изведено от нарушение на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001

243 Жалбоподателите твърдят, че ECHA не е изпълнила задълженията си по член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001.

244 По-специално жалбоподателите твърдят, че ECHA е длъжна да консултира регистрантите, които са подали искане за конфиденциалност за неразкриване на общата тонажна група. По отношение на другите регистранти те считат, че консултирането не е необходимо, тъй като било ясно, че няма никакво основание за отказване на достъпа до поисканата информация.

245 Според ECHA консултирането на третите лица не е необходимо, тъй като тя не е длъжна да ги консултира по отношение на информация, с която не разполага. Освен това, дори да е разполагала с тази информация, към нея приложими щели да бъдат изключително специфичните разпоредби на член 119 от Регламент REACH относно разпространението в интернет.

246 От една страна, следва да се припомни, че съгласно член 119, параграф 2, буква б) от Регламент REACH данните относно общата тонажна група се публикуват в интернет освен при подадено искане за конфиденциалност, признато за основателно от ECHA.

247 От друга страна, следва да се посочи, че съгласно член 2, параграф 3 от него Регламент № 1049/2001 е приложим „за всички документи, държани от институцията, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз“, при което съгласно член 118, параграф 1 от Регламент REACH „Регламент […] № 1049/2001 се прилага за документи, притежавани от [ECHA]“. Следователно правото на достъп до документи на институциите по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 се отнася само до документите, които съществуват и се притежават от съответната институция (решение Strack/Комисия, т. 105 по-горе, т. 38).

248 В дадения случай, в точка 3 от искането за информация ChemSec е поискала достъп до данни относно общата тонажна група, в която са регистрирани 356-те разглеждани вещества, когато достъпът до данните по точка 2 от искането за информация, тоест точното количество на тези вещества, не е възможен (вж. т. 35 по-горе).

249 В точка 1, буква в) от обжалваното решение ECHA твърди, че „поисканият документ не е нито в бази данни, нито в преписките [ѝ]“, както и че Регламент № 1049/2001 не задължава да се създават документи с цел предоставянето на отговор на искания за достъп до документи. За да може обаче да предостави на заявителя такъв документ, ако се приеме, че за всички разглеждани вещества наистина са били подадени заявления за регистрация, тя трябвало да събере данни от всички регистрационни преписки и да изчисли общите тонажни групи на съответните вещества. ECHA уточнява, че това важало и за предоставянето на достъп до конкретната кумулативна тонажна група, отнасяща се до всяко от посочените в искането вещества, в случай че това искане трябва да се тълкува по този начин. Все пак ECHA допълва, че е разпоредила от конкретните преписки на изброените в искането вещества да се съберат предоставените данни за тонажната група. Към писмото си тя приложила таблица с тези данни,

уточнявайки, че „[и]зползваната за установяване на общата тонажна група методология е [...] в процес на изготвяне“ и че тя „поради това [не била] в състояние да гарантира точността на тези ръчно събрани данни“.

250 Жалбоподателите посочват, че не са получили поисканата информация, тъй като искането им се е отнасяло до тонажните групи по заявители, а не до обобщените данни. Те допълват, че член 119, параграф 2, буква б) от Регламент REACH изисква от ECHA да публикува общата тонажна група за всеки конкретен заявител. Освен това, макар жалбоподателите да не твърдят, че ECHA е разполагала с общите тонажни групи, според тях тя е била длъжна да разполага с тези данни, щом има задължението да ги разпространява в съответствие с член 119, параграф 2, буква б) от Регламент REACH.

251 Следва да се посочи, че към датата на обжалваното решение ECHA не е имала все още установена методология за определяне на общите тонажни групи, поради което не е могла да уважи искането на жалбоподателите за получаване на достъп до тези данни.

252 Също така следва да се посочи, че Регламент REACH не обвързва задължението по член 119, параграф 2 буква б) от него с правото на достъп до документите по член 118, параграф 1 от същия регламент във връзка с член 2, параграф 1 от Регламент № 1049/2001. Поради това не е възможно посредством искане за достъп до документи да бъде наложено спазването на задължението за разпространяване по интернет (вж. в този смисъл и по аналогия решение Strack/Комисия, т. 105 по-горе, т. 44). В този контекст искането за достъп до документи не може да задължи ECHA да създава несъществуващи данни, дори разпространението на тези данни да е предвидено от член 119 от Регламент REACH.

253 Следователно ECHA е имала право да отхвърли точка 3 от искането за информация с довода, че не разполага с исканите данни. След като не е била длъжна да се консултира с трети лица относно данните, които не са на нейно разположение, ECHA не би могла да бъде упрекната, че е нарушила член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001.

254 Следователно второто основание трябва да се отхвърли по отношение на точка 3 от искането за информация.

б) По третото основание, изведено от нарушение на член 4, параграфи 1, 3 и 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006

255 Жалбоподателите упрекват ECHA, че е нарушила член 4, параграфи 1, 3 и 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, тъй като е отказала достъп до информацията за химическите вещества, която е предмет на тяхното искане за информация.

256 Тъй като третото основание се отнася и до точка 3 от искането за информация, следва да се припомни, че съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. исковата молба или жалбата трябва да съдържа кратко изложение на изложените правни основания. Това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да упражни съдебен контрол, ако е необходимо, без да разполага с други данни. Поради това жалбоподателят трябва изрично да посочва в какво се състои основанието за искането, като единствено абстрактното му излагане не отговаря на изискванията на Процедурния правилник (решение на Общия съд от 12 септември 2013 г., Besselink/Съвет, T-331/11, т. 38).

257 Следва обаче да се констатира, че жалбоподателите само са посочили, че искането за информация се отнася до данни за околната среда, а дерогациите от правото на достъп до такива данни се уреждат от Орхуската конвенция и от Регламент № 1367/2006.

Жалбоподателите обаче не обясняват по какъв начин Орхуската конвенция или Регламент № 1367/2006 биха представлявали пречка за отхвърлянето от ECHA на точка 3 от искането за информация с довода, че не разполага с поисканите данни. Следователно формулировката на разглежданото основание не позволява да се определи какво е твърдяното нарушение, така че Общият съд да може да упражни съдебен контрол.

258 Така в съответствие с член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. третото основание трябва да бъде отхвърлено като недопустимо, доколкото се отнася до точка 3 от искането за информация.

259 Освен това следва да се отбележи, че член 4, параграф 3, буква а) от Орхуската конвенция предвижда изрично възможността за отхвърляне на искане за информация за околната среда, когато държавният орган, към който е отправена молбата, не разполага с исканата информация. Съгласно член 3, първа алинея от Регламент № 1367/2006 „Регламент [№ 1049/2001] се прилага по отношение на всяко искане на заявител за достъп до информация за околната среда, с която разполагат институциите и органите на Общността“, което позволява също да се направи извод, че тази жалба се отнася само до съществуващи документи, които са на разположение на съответната институция. Поради това, дори да се предположи, че общите тонажни групи представляват информация за околната среда, това обстоятелство не би могло да постави под съмнение законосъобразността на отхвърлянето на точка 3 от искането за информация.

260 Следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена, доколкото се отнася до точка 3 от искането за информация.

261 От всички изложени по-горе съображения следва, че вече не е налице основание за произнасяне по жалбата по отношение на точка 1 от искането за информация, тъй като имената и данните, които жалбоподателите са поискали да бъдат разкрити, са били достъпни към 23 април 2014 г. на сайта на ECHA в интернет (вж. точка 121 по-горе). Относно другите данни, които са предмет на точка 1 от искането за информация, жалбата следва да бъде уважена (вж. точка 164 по-горе) и в тази част обжалваното решение да бъде отменено.

262 От друга страна, що се отнася до отхвърлянето на точки 2 и 3 от искането за информация, жалбата трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

263 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд, ако страните са загубили съответно по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това. Освен това по силата на член 137 от Процедурния правилник, когато липсва основание за произнасяне по същество, Общият съд определя съдебните разноски по своя преценка.

264 В случая, тъй като жалбата е уважена частично, следва да се приеме, че жалбоподателите, ECHA и Cefic трябва да понесат направените от тях съдебни разноски.

265 Освен това съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Поради това Комисията също трябва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Не е налице вече основание за произнасяне по жалбата за отмяна на решението от 4 март 2011 г. на Европейската агенция по химикалите (ECHA), доколкото с нея се отказва разкриването на данните, предявени в точка 1 от искането за информация, тъй като става дума за имена и данни на 6 611 дружества, достъпни в интернет към 23 април 2014 г.

2) Отменя решението на ECHA от 4 март 2011 г. в частта, с която се отхвърля разкриването на данните, предявени в точка 1 от искането за информация, тъй като се отнася до данни, все още наразкрити към 23 април 2014 г.

3) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

4) Всяка от страните, включително Европейската комисия и European Chemical Industry Council (Cefic), понасят направените от тях съдебни разноски.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 септември 2015 година

Подписи

Съдържание

Правна уредба 2

А – Международно право 2

1. Споразумението ТРИПС 2

2. Орхуска конвенция 3

Б – Право на Съюза 5

1. Регламент (ЕО) № 1049/2001 5

2. Директива 2003/4/ЕО 7

3. Регламент REACH 7

4. Регламент (ЕО) № 1367/2006 11

Обстоятелства, предхождащи спора и обжалваното решение 13

Производство и искания на страните 18

От правна страна 20

А – По допустимостта 20

1. По възражението за недопустимост 20

2. По недопустимостта, изведена от недопустимия предмет на жалбата 22

Б – По потвърждаването на предмета на спора в частта относно искането за информация, която се отнася до имената и данните за регистрантите, разкрити след подаването на жалбата 23

В – По същността на спора 24

1. По първото основание, изведено от нарушение на член 8, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 и отнасящо се до точки 1—3 от искането за информация 25

2. По четвъртото и петото основание, изведени съответно, четвъртото — от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001, а петото — от нарушение на член 4, параграф 2, последна алинея и параграф 3, първа алинея от Регламент № 1049/2001, доколкото се отнасят до точка 1 от искането за информация 27

а) По първата част, изведена от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001 28

б) По втората част, изведена от нарушение на член 4, параграф 3 от Регламент № 1049/2001 29

3. По второто, третото, четвъртото и петото основание, изведени съответно, второто — от нарушение на член 4, параграфи 4 и 6 от Регламент № 1049/2001, третото — от нарушение на член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, четвъртото — от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, и петото — от нарушение на член 4, параграф 2, последна алинея от Регламент № 1049/2001, доколкото се отнасят до точка 2 от искането за информация 30

а) По третото, четвъртото и петото основание, изведени съответно, третото — от нарушение на член 4, параграф 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, четвъртото — от нарушение на член 4, параграф 2, първо тире от Регламент № 1049/2001, и петото — от нарушение на член 4, параграф 2, последна алинея от Регламент № 1049/2001 30

Относно засягането на защитата на търговските интереси 31

Относно наличието на по-висш обществен интерес, оправдаващ разкриването на информацията 33

– Относно наличието на по-висш обществен интерес при искане на информация за околната среда 33

– Относно понятието за информация, която се отнася до емисии в околната среда по смисъла на член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 35

– Относно претеглянето на различните налични интереси 38

б) По второто основание, изведено от нарушение на член 4, параграфи 4 и 6 от Регламент № 1049/2001 38

По първата част, изведена от нарушение на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 38

По втората част, изведена от нарушение на член 4, параграф 6 от Регламент № 1049/2001 и от принципа на пропорционалност 39

4. По второто и третото основание, изведени съответно, второто — от нарушение на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001, а третото — от нарушение на член 4, параграфи 1, 3 и 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006, доколкото се отнасят до точка 3 от искането за информация 42

а) По второто основание, изведено от нарушение на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 42

б) По третото основание, изведено от нарушение на член 4, параграфи 1, 3 и 4 от Орхуската конвенция и член 6, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 43

По съдебните разноски 44